

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 12ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 15 'Ιουλίου 1949

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἐνῶ ὁλόκληρον τὸ πρόδοτικὸν κατασκευάσμα τοῦ συμμοριτισμοῦ τρίζει καὶ καταρρέει σήμερον ὑπὸ τὰ ἀμείλικτα κτυπήματα τῶν γεναίων ἐθνικῶν μας δυνάμεων, ἀσυνήθως σημαντικαὶ ἐξελίξεις ἀναφαίνονται εἰς τὴν Βαλκανικὴν.

Ὁ μέγας καυγᾶς Τίτο—Κομινφόρμ φαίνεται νὰ λαμβάνη πλέον σαφῆ καὶ ἐξαιρετικὰ ἔντονον μορφήν.

Ἡ σημασία τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ἐξαιρετικῶς σημαντικὴ ὅχι μόνον διὰ τὴν τύχην τῆς Βαλκανικῆς ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἡ «μονολιθικὴ» ἐνότης τῶν «λικοκρατικῶν» χωρῶν ἔχει διαρραγεῖ ὀριστικὰ πλέον, γεγονὸς τὸ ὁποῖον παρέχει τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες ἀπὸ κάθε ἄλλο γεγονός, «ξεδοντιάσματος» τοῦ κομμουνιστικοῦ τέρατος. Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴν κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ εἴτε Ἕλληνα ἢ ἄλλος τις, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξε ἀκριβῶς ὁ μέγας παράγων ὁστις συνετέλεσε εἰς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Τιτικῆς ἀνταρσίας. Οἱ ἄγωνες καὶ οἱ θυσίες τοῦ γενναίου στρατοῦ μας, ἐπέτρεψαν στὸν Τίτο νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τῆς ρωσικῆς πίεσεως καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸ μέγα ρῆγμα εἰς τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν συνεπῶς αὐτὴν τοῦ κοσμοϊστορικοῦ ἀγῶνος, ὅπως καὶ τὸ 1940 ἡ Ἑλλὰς ἔδωσε τὴν πρώτην νίκην τῶν δημοκρατικῶν λαῶν κατὰ τῆς τυραννίας. Καὶ τοῦτο ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν διὰ τὴν τύχην τοῦ ὅλου ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ ἐν συνεχείᾳ κάθε προσπάθεια διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς νίκης αὐτῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει νὰ δώσω-

μεν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία εἰς ὅλας τὰς κρίσιμους στιγμὰς ἐστάθη πρωτοπόρος εἰς τὸν πλέον δυσχερῆ ἀγῶνα, ἀξίζει κάθε εὐνοία καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ δι' ὅλων τῶν μέσων διὰ νὰ καταστῇ δεσπόζων παράγων εἰς τὴν ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου. Μόνον μία ἰσχυρὰ Ἑλλὰς δύναται νὰ ἐγγυηθῇ τὸ ἀπαραβίαστον τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Μεσογείου ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν ἱμπεριαλισμόν. Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀπολύτως ἐπιβεβλημένον ὅπως κατὰ τὴν νέαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος ἡ ὁποία διανοίγεται, ἡ χώρα μας θέσῃ ἐμπράκτως ζήτημα πραγματοποίησεως πλέον ἀπασῶν τῶν ἐθνικῶν μας ἐπιδιώξεων. Πρέπει νὰ γίνῃ ἔργον ἡ ὁλοκλήρωσις τῶν ἐδαφικῶν μας ἀξιώσεων (Βόρειος Ἡπειρος, διαρροῦνταις Ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων καὶ Κύπρος). Πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ ἡ οἰκονομικὴ μας βάσις καὶ εἰς τὰς πρώην ἰταλικὰς ἀποικίας εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, ἀφοῦ—τὶ εἰρωνία συζητεῖται ἡ ἐπαναφορὰ τούτων ὑπὸ ἰταλικὸν ἔλεγχον.

Πρέπει νὰ μᾶς δοθῇ σοβαρὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἄσχετος μὲ τὴν παρεχομένην εἰς τὰς ἄλλας χώρας τοῦ σχεδίου Μάρσαλ, ἵνα ἀνορθώσωμεν τὰ εἰρεπια τῆς ἐκ τοῦ πολέμου καταστροφῆς. Τέλος ἡ κυβέρνησις μας πρέπει νὰ κάμῃ ἔργον τὴν μεταφορὰν καὶ ἐγκατάστασιν ἀκτημόνων ἐκ τῆς νοτίου Ἑλλάδος εἰς τὴν Βόρειον, ὅπου ὑπῆρχον ἄλλοτε συμπαγεῖς σλαβομακεδονικοὶ πληθυσμοί, οἱ ὁποῖοι ὁμαδικῶς προσεχώρησαν εἰς τὸν συμμοριτισμόν—ὡς εἰ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ῃ σελίδα)

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
“Όργανον αγώνος της Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Έλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κακατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησια Δραχμ. 20.000

Έξάμηνος » 10.000

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί κ.
κ. Συνδρομηταί καί οί ύ-
πεύθυνοι τών τομέων,
όπως μās άποστείλωσι
τό ταχύτερον τās συν-
δρομάς των, ή τās είς-
πράξεις καθόσον μόνον
έξ αύτών αντιμετωπίζον-
ται αί δαπάναι του περι-
οδικού.

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΑΚΤΟ

Χωριό μου δροσοστάλακτο πούχεις ψυχή καθάρια
όταν ό ήλιος πρωτοβγή χρυσώνει τή μορφή σου
καί τά πουλιά πού κελαϊδοῦν σιά δέντρα σιά θυμάρια
στελνουν στον πλάστη εύλαβικά τήν άγια προσευχή σου

Τ' άγέρι μυροδόσταμο γοργοφυσά καί μπαίνει
μέσα στις άδολες ψυχές νά τις γλυκοξυπνήση
κι' ό ξενολάτης τό ζυγό καί τή βουκέντρα παίρνει
καί πάει στ' άλώνι με χαρά τό στάρι ν' άλώνιση

Παίρν' ό Τσοπάνος τό ραυδι καί τή ρασιά στην πλάτη
καί με τά γιδοπρόβατα στο λόγκο άργοπηγαίνει
κι' ή καλομάνα στ' άργαλιό από χαρά γεμάτη
με τά γλυκά τραγούδια της ύφαίνει καί ξυφαίνει

“Όλοι ξυπνοῦν με τήν αύγή καί με χαρά δουλεύουν
καί κάτω σιά σταλακώματα ό κότσιφας τ' άηδόνια
κρατοῦν τόν ήχο σιά πουλιά π' άδιάκοπα χορεύουν
πάνω σιά μυριοκέντητα της φύσης τά σεντόνια

Χωριό μου δροσοστάλακτο μπροστά σου γονατίζω
εύλαβικά σέ προσκυνώ, γιατί πολὺ τ' άξίζεις
κι' άπ' τήν καρδιά μου με παλμό στο κόσμο αναφωνήσεις
στο μαγεμένο ντόπο σου γλυκές στιγμές χαρίζεις.

Χανιά ΗΛΙΑΣ ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗΣ

ΠΑΛΙΩΜΕΝΗ ΖΩΗ

Μπροστά στη θύμησι
σάν στυλωμένη
ή παλιωμένη
στέκει ζωή

Κάθε της όνειρο
έχει έκλείψει
χαρά καί θλίψη
σάν μιά πνοή

“Όλα διαβαίνουνε
σέ λίγο χρόνο
κι' άφήνουν πόνο
σάν έλθη φως

κάθε μας όνειρο
παγώνει σβένει
όχι δέν μένει
πόνος κρυφός

Κι' άπ' τά έρεϊπια
κάτι μās μένει
όμως πεθαίνει
κι' αύτ' άγκαλιά

μαζί Σόν όνειρο
πάει νά σβύση
πίσω ν' άφήση
όρκους φιλιά.

Μαλάξα 23)6)49

ΠΑΤΕΡΟΣ

MANNA

Σιωπηλοί γυρνούσαμε στο σπιτάκι
[πάλι
σάν έσίγαζε ή γλυκειά του παπα ή
[κλιιά
κι' ένοιωθό το χέρι σου τ' άγιο στο
[κεφάλι
Μάννα πού μου χάιδεσε τά σγουρά
[μαλλιά.

Πι μπορούσα πού γλυκό νά γνωρίσω
[έλήθεια
άπ' τό χάδι τ' άπαλό τ' άγιου σου
[χεριού ;
Τότε πούχα τό Χριστό σφαλιστό στα
[στήθια
τόν προστάτά τόν τρανό του μικρού
[χωριού ;

Χρόνοι πέρασαν πολλοί κι' έχει πιά
[σκεπάσει
τήν παληά μ' άγνή καρδιά, μιá θρομ
[πή νυχτιά.
Μά καί τώρα, πώς ποθώ μιá κλαγ
[γή νά φτάση
της καμπάνης του Χριστού, άπ' αύ
[του δαθεία.

Νάτανε να γύριζα πίσω άγάλι—ά-
[γαλι
να γροικοῦσα του παπα τή γλυκειά
[κλιια
νάνοιωθό το χέρι σου Μάννα στο κε
[φάλι
νάμου χάιδεσε ξανά τά σγουρά
[μαλλιά.

Κι' έτσι μάννα ως θάμαστε καθιστοι
[τό έράδυ
καί θά βλέπωμε δούβοι τ' έστρη τά
[βολά
νάρθη, λέει ένα σύννεφο, άπαλό
[σάν χάδι
νά μās στείλλη άγκαλιαστούς στο
[Θεό ψηλά...

N. ΑΓΓΕΛΗΣ

“Ο «Μαχητής» αγωνίζεται
διά μίαν νέαν ήθικην καί
Έθνικην Αναγέννησιν καί
τήν προκοπήν του τέπου.
Γι' αύτό πρέπει νά υπο-
στηριχθῇ από όλους.

ΤΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΕΣ ΣΑΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ
ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ 38

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΟΠΟΙΗΣΙΝ

Τοῦ κ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ Προέδρου Φιλ. Νεολαίας Χανίων

Α'

Ἀποτελεῖ ἀληθῶς σταθμὸν εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τοῦ Φιλελευθέρου Κόμματος καὶ ἔθνικόν γεγονός, ἡ ἐνοποίησης τούτου πραγματοποιηθεῖσα κατὰ τὰς κρίσεις αὐτὰς διὰ τὸ ἔθνος σιγμᾶς. Τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος κατανοεῖ πληρέστερόν τις, ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ δύο σαφῆ δεδομένα. Πρῶτον τὴν ἱστορίαν τοῦ κόμματος καὶ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἔχει διαδραματίσῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἰδρύσεώς του κατὰ τὰ διάφορα κατὰ καιροὺς στάδια ἔθνικων ἀγώνων καὶ προσοδευτικῶν ἀνελίξεων, καὶ δεύτερον τὸ γεγονός ὅτι σήμερον ἰδιαιτέρως, ὑπάρχει ἓν μέγα κενὸν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον καλεῖται νὰ πληρωθῇ τὸ φιλελευθέρων κόμμα. Πρώτη προϋπόθεσις διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτήν, ἥτις ἡ ἐνοποίησης τούτου εἰς ἓνα ζωντανὸν πολιτικὸν ὁργανισμόν. Οὕτω ἐτέθη δὲ θεμέλιος λίθος διὰ τὴν πολιτικὴν ἀναγέννησιν τῆς χώρας.

Τὸ δὲν ἔργον ὅμως δὲν σταματᾷ φυσικὰ ἕως ἐδῶ. Καθίσταται σαφές ὅτι κατόπιν τούτου ἀνοίγεται ἐνώπιον τοῦ ἱστορικοῦ πλέον κόμματος τῶν φιλελευθέρων, μία νέα περίοδος δημιουργικῶν καὶ νικηφόρων ἀγώνων, εἰς τὸ τέρας τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς εὐρίσκεται ἡ ἐθνικὴ μας ὁλοκλήρωσις καὶ ἡ ἐθνικὴ μας ἀναδημιουργία.

Εἶναι γεγονός ὅτι αἱ φιλελευθεραὶ ἰδέαι εἶναι αἱ πλέον δημιουργικαὶ καὶ γόνιμοι ἰδέαι. Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶναι ἰδέαι ποὺ συμπυκνώνουν μέσα των δύναμιν συνθέσεως καὶ ἐπαναστατικὴν ὁρμὴν. Ἰδιαιτέρως εἰς μίαν ἐποχὴν καὶ μίαν χώραν ὅπου μαίνονται αἱ ἀντιθέσεις, ἡ δύναμις καὶ ἡ ὁρμὴ αὐτῆς τῆς Φιλελευθέρας Ἰδεολογίας, ἀποτελοῦν μοναδικὴν διέξοδον. Εἶναι ὁ μεγαλειώδης φορὸς καὶ ἐνσαρκωτὴς τῶν ἀνησυ-

χιῶν ἐνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμαθε ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ἰδανικά του καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ τὸ δίκαιόν του ἀδιαφορώντας διὰ τὰς θυσίας.

Τὸ Φιλελευθέρων Κόμμα καλεῖται σήμερον ν' ἀξιοποιήσῃ τὸ μεγαλειώδες φρόνημα καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ μας, κατευθύνον τοῦτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς Ἐθνικῆς μας ἀναδημιουργίας.

Πρὸς τούτοις τρεῖς τινὰ χρειάζονται. Ἡθικὴ θεμελίωσις τοῦ ἀγώνος, Μαχητικὸν πνεῦμα καὶ ἀντικειμενικὴ μελέτη καὶ κατανόησις τῶν τεραστίων προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἔχει ν' ἀντιμετώπισῃ ἡ χώρα μας.

Ὅτι χρειάζεται νὰ κυνηγηθῇ πρέπει νὰ κυνηγηθῇ καὶ νὰ ξεκαθαρισθῇ ὁποῦδήποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ. Κι' ὅτι χρειάζεται νὰ ἐνισχυθῇ πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ χωρὶς καθυστέρησιν. Χάριν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς σωτηρίας του.

Μὰ καὶ κάτι ἄλλο πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅλοι μας. Ὅτι τὸ κόμμα δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀρχηγός. Εἴμεθα ὅλοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν μέχρι τὸ τελευταῖον ὁπαδόν. Καὶ χωρὶς τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν κατανόησιν ὅλων μας τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Καὶ πρῶτον ἀπ' ὅσα νὰ λείψῃ ἡ μικροπολιτικὴ καὶ ἡ εὐτελὴς μικροσυναλλαγή.

Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία πρέπει νὰ πάγῃ νὰ κατατρίβεται μὲ τὰ ρουσφέτια καὶ τὰς μικροσυναλλαγὰς. Μὰ καὶ ὁ λαὸς μας πρέπει νὰ κατανοήσῃ ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ γιὰ ψύλου πῆδημα ν' ἀπευθύνεται σιτὺς βουλευτὰς καὶ νὰ τοὺς τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διότι μόνον ἔτσι ὁ πολιτικὸς ἐμπρόσωπος θὰ βρῇ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον θέλει, γιὰ ν' ἀπασχοληθῇ καὶ νὰ μελετήσῃ καὶ τὰ γενικότερα προβλήματα. Καὶ θὰ πρέπει νὰ θέλῃ διότι ἂν δὲν θέλῃ ἢ δὲν μπορεῖ, δὲν ἔχει καὶ καμμιά θέσιν μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἐκπροσώπων.

Καὶ τὸ συμπέρασμά μας.

Μετὰ τὴν ἐνοποίησιν τοῦ Κόμματος, πρέπει νὰ προχωρήσωμεν ἀποφασιστικὰ εἰς τὴν πλήρη ἐκ βάθρων ἀναμόρφωσιν

τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἰδεολογικοῦ συστήματος τούτου. Θεώρησις τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν, ὁργανωτικὴ ἀνασύνταξις, ἀγὼν διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς παλαιοκομματικῆς νοστοροπίας, ἀνάπτυξις τοῦ ἀγωνιστικοῦ—προοδευτικοῦ πνεύματος καὶ πλήρης ἠθικὴ θεμελίωσις τούτου.

Εἰς ὅλ' αὐτὰ καμμιά καθυστέρησις δὲ χωρεῖ. Εἶναι ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἰδεολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐξορμήσεων.

ΕΤΣΙ ΕΙΝ' Η ΖΩΗ

Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ παρακολουθῶ μιὰ μέρα τὸν ἥλιο ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν του, μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ δύῃ. Νὰ τὸν παρακολουθῶ καὶ νὰ φιλοσοφῶ. Γιατί. Μήπως δὲ μοιάζει ἡ πορεία τοῦ ἡλίου μιὰς μέρας μὲ ὁλόκληρη τὴν ζωὴ τ' ἀνθρώπου; Καὶ πραγματοποιεῖται ἡ ἐπιθυμία μου.

Κυριακὴ ξημέρωμα. Μιὰ πᾶρε ἀπὸ φίλους ἔρχονται καὶ μὲ πέρνουν. Νὰ πᾶμε—λένε—σὲ μιὰ ἐκδρομὴ. Τὸ αὐτοκίνητο περιμένε... Ξεκινᾶμε... Φτάνουμε στὴν Περβολίτσα προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος. Ἀφίνω τὴν πᾶρε γιὰ λίγο, γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν ἀνατολὴν του. Καὶ γὰ, μόλις ἀρχίζει νὰ φαίνεται. Χίλια πράγματα σκέπτομαι. Παρομοιάζω τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς ζωῆς τ' ἀνθρώπου. Παρουσιάζεται δειλὰ—δειλὰ ὁ ἥλιος. Ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ τ' ἀνθρώπου. Ὁ ἥλιος σιγὰ—σιγὰ ἀνεβαίνει ὥσπου φτάνει ἀπὸ πάνω μας. Τώρα οἱ ἀκτῖνες του πέφτουν κάθετες στὴ γῆ καὶ εἶναι πιὸ θερμὸς. Μὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος; Κι' αὐτὸς σιγὰ—σιγὰ ἐξυψώνεται. Μορφώνεται. Κουράζεται. Ὄσπου ἔρχεται μιὰ μέρα ποὺ βγαίνει ἓνας φωτεινὸς ἐπιστήμονας νὰ φέγγῃ μὲ τὴν σοφὴν γνώσιν του ὅλο τὸν κόσμον... Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του ὁ ἥλιος.

Συνεχίζει, ἀλλὰ τώρα ἐξασθενίζεται, ὥσπου κάποτε δύει. Πέφτει. Χάνεται... Μόνον γιὰ λίγο μένει λίγο φῶς ἀπ' τὴν θερ-

Η ΣΚΟΠΙΑ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΑΝΤΙΘΕΣΙΝ

Τὰ γεγονότα πού συμβαίνουν γύρω μας πρέπει νά μᾶς πείσουν γιά ἓνα πρᾶγμα. Ὅτι μιὰ πολύμορφος ἀλλά σκληρὰ πάλη διεξάγεται μεταξύ τῶν δύο κόσμων ἐπὶ ἐντελῶς νέας βάσεως.

Μία πάλη ἡ ὁποία ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ πολέμου χωρίς νά εἶναι πόλεμος καί τῆς εἰρήνης χωρίς νά εἶναι εἰρήνη. Καί κατὰ τὴν ὁποίαν πάλην κυριαρχεῖ ἀπόλυτα ἡ ἀπάτη, τὸ ἔγκλημα καί ἡ προδοσία εἰς βαθμὸν πρωτοφανή διὰ τὴν ἱστορίαν.

Μία ρευστότης τῆς ὁλῆς καταστάσεως ἡ ὁποία ἐπιτρέπει κάθε δημαγωγὸν ὃ ἡ ἐπαναστατικὸ ἐλεεινμὸν, εἶναι ἐπίσης ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἡ αἰτία ἡ βασικὴ τῆς τοιαύτης ρευστότητος, δὲν βρίσκεται εἰς διάφορες ἐδαφικὰς ἢ οἰκονομικὰς ἐπιδιώξεις, ὅπως ἄλλοτε, οἱ ὁποῖες μὲ κάποιο συμβιβασμὸν θὰ μπορούσαν νά ἱκανοποιηθοῦν.

Βρίσκεται σιὴ βασικὴ ἀντίθεση πού ἀνέκυψε κατὰ τὸν αἰῶνα

.....
μὲς περαστικὰς ἀκτῖνες του. Ἀλλὰ καὶ αὐτό σιγά—σιγά χάνεται καί τὸ διαδέχεται τὸ βαρὺ πέπλο τῆς σκοτεινῆς νυχτὶς. Κι' ὁ ἄνθρωπος. Βρίσκεται σιὴν κορυφῇ τῆς δόξας του. Ἀγωνίστηκε γιὰ νά φτάσῃ μέχρι ἐκεῖ. Πέρασε κόπους, στερήσεις, κακουχίας. Καί τώρα βρίσκεται σιὴν κορυφῇ αὐτῆς τῆς δόξας του, γιὰ λίγες ὥρες. Λίγες στιγμές... Γιατί κουρασμένος πιά πέρνει τὸν κατήφορον. Γερνάει. Καί ὅσο κατεβαίνει τόσο πιά ἐξασθενημένος πλησιάζει νά δύσῃ!.. Ρίχνει τίς τελευταῖες του ἀκτῖνες, πού μόλις τίς νοιώθουμε. Καί ἔπειτα χάνεται. Πεθαίνει.. Μένει γιὰ λίγο καιρὸ τὸ φῶς τῆς ζωῆς του. Ἐπειτα ὁμως χάνεται κι' αὐτό. Τώρα τὸν ἔχει σκεπάσει ἡ βαρεῖα πλάκα τοῦ τάφου του. "Ετοι εἶν' ἡ ζωή. "Ενας—ἓνας περνᾷ ἀπ' αὐτὴ σὰν ἐπισκέπτης καί ἔπειτα φεύγει... Φεύγει τρεχάτος. Φεύγει καί πάει νά κοιμηθῇ στὸ αἰῶνιο σπῆτι του. "Ετοι εἶν' ἡ ζωή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΥΡΑΚΗΣ

μας μεταξύ τοῦ κομμουνιστικοῦ καί τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου, δηλαδή ποιὸς ἐκ τῶν δύο θὰ κυριαρχήσῃ σιὴν παγκόσμια σκηνή. Ἡ ἀντίθεση αὕτη, παίρνει καθολικὸ καὶ ὁλοκληρωτικὸ χαρακτήρα, ἐξ αἰτίας τῆς παρεμβάσεως τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ στοιχείου τοῦ Σλαβισμού, ὃ ὁποῖος σήμερον ἀφοῦ κατώρθωσε ν' ἀρπάξῃ τὰ σκήπτρα τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας, τὴν χρησιμοποιοῖ διὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία του. Διότι ἐὰν ὁ κομμουνισμὸς παρέμενε διὰ κάθε χώραν ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις καί μιὰ ἀπλή ἰδεολογικὴ ἀπόχρωσις, σὲ καμμιά περίπτωσι, παρὰ τὴν ὑλιστικὴν—ἐπαναστατικὴν του φύσιν, δὲν θὰ ἔπερνε τὸν ἔντονον χαρακτήρα τῆς ἱμπεριαλιστικῆς πάλης διὰ τὴν παγκόσμιαν κυριαρχίαν. Ἀλλὰ κάθε χώρα ἐξελισσομένη ἐπὶ μιᾷ γραμμῇ ἡ ὁποία θὰ καθορίζετο ἀπὸ τίς ἐσωτερικὰς τῆς συνθήκας, θὰ ἠκολούθει πορείαν τοιαύτην, ὥστε νά εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐπὶ ἱμπεριαλιστικῆς βάσεως.

Τὸ φαινόμενον συνεπῶς τῆς διεθνούς ἀντιθέσεως ἡ ὁποία τόσον σαφῶς διαγράφεται σήμερον εἶναι φαινόμενον σύνθετον. Ἐπομένως ἡ πορεία τῆς ἐξελίξεως του καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα τὴν ἐγέννησαν. Οὕτω ὅσον ὁ ρωσικὸς ἱμπεριαλισμὸς θὰ κρίνῃ ὅτι μπορεῖ νά ἐξυψηρευθῇ ἀπὸ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη τακτικὴ ἐιρηνικὴ ἢ φιλοπόλεμον, τόσον θὰ ἔχομεν ὕφεσιν ἢ ἔντασιν.

Ἀντιστοίχως ὅταν τὰ κομμουνιστικὰ κριτήρια θὰ προβλέπουν κατάστασιν τοιαύτην ὥστε νά ἐξυψηρευθῶνται οἱ σκοποὶ του δι' εἰρηνικῶν ἢ πολεμικῶν μέσων, τότε πάλιν θὰ ἔχομεν ἀντίστοιχον διαμορφωσιν. Ἐπὶ παραδείγματι τώρα τὰ κομμουνιστικὰ κριτήρια προβλέπουν κρίσιν οἰκονομικὴν εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον καί συνεπῶς θὰ ζητήσουν νά κερδίσουν χρόνον καί θὰ χρησιμοποιοῦσιν ἥπια μέσα ἀναμένοντας τὴν ἀνάπτυξιν τῶν

κρίσεων.

Ἐπίσης διὰ πᾶσις τῆς ἐνότητος τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου ἢ κίνδυνοι ἐσωτερικῆς κατάρρευσεως καθιστοῦν πλέον ἐπικίνδυνον τὸ στρατόπεδον αὐτό.

Τέλος δὲν πρέπει νά λησμονώμεν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ θεωρία, εἶναι θεωρία τῶν ἀντιθέσεων καί συνεπῶς θ' ἀναζητήσῃ πάντοτε ἐξωτερικὰς ἀντιθέσεις διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀνάπτυξιν ἐσωτερικῶν τοιοῦτων. Εἶναι καί τοῦτο ἓνα ἐκ τῶν αἰτίων τῆς ρευστότητος τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκει ὁ σλαβοκομμουνισμὸς εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς καί τῆς τακτικῆς πού ἀκολουθεῖται εἰς τὴν Κίνα.

Ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ τῆς κομμουνιστικῆς πλευρᾶς μὲ τὸ ἑξῆλλο ὑπερδυναμισμὸν τὸ ὁποῖον συνεπῶς ὥρρευσεν ἐπ' αὐτῆς ἡ ὑλιστικὴ θεωρία καί οἱ ἱμπεριαλιστικὰς τάσεις, τὴν καθιστοῦν πλέον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν εἰρήνην καί τὸν δημοκρατικὸν τρόπον ζωῆς, ἀπὸ κάθε κατὰ καιροὺς κατακτιτήν.

Ὁ κομμουνιστικὸς ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ὡς ἐκ τούτου τρομερὰ ἐπικίνδυνος. Τὰ πλατεῖα ἰδεολογικὰ καί κοινωνικὰ του πλαίσια, τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἐλείσσει καί ν' ἀναμένῃ κατάλληλες εὐκαιρίας πού θὰ τοῦ δώσουν οἱ ἐσωτερικὲς δυσχερείες καὶ ἀντιθέσεις, αἱ ὁποῖες ἀναγκάως ἀνακύπτουν μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου.

Ἀκόμα τὰ ἰδεολογικὰ του δόγματα τοῦ παρέχουν δυνατότητες ὑποκινήσεως καί ἐνισχύσεως τᾶς εἰδούς ἀντιθέσεως, ὥστε σιγά—σιγά καί μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, νά ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καί κατὰ συνέπειαν τὴν ὁποταγὴν τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Αὐτὸ βέβαια πάντοτε μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ ὑποστῇ τὴν ἴδια τύχην τῆς καταρρεύσεως καί τῆς ἀποσύνθεσεως ὁ ἴδιος ὁ κομμουνιστικὸς ὄγκος, πολὺ πρὶν προλάβῃ νά πραγματοποιήσῃ τὸ ἔργον τῆς διαλύσεως. Κι' εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον εὐρίσκεται τὸ αἴνigma.

Γ. Π.

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όμιλία του κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ
Προέδρου της Φιλελευθέρως Νεολαίας Χανίων

1ον

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἱστορία πολέμων κι' ἐπαναστάσεων. Μιά ἀδιάκοπη σειρά δραματικῶν μὰ καὶ κοσμοϊστορικῶν γεγονότων συνθέτει τὸ μεγαλοῦργημα ποὺ ὀνομάζεται Ἑλληνικὴ ἱστορία. Ἀγῶνες ἀφαντάστου μεγαλείου καὶ ἡρωϊσμοῦ, ἀγῶνες τεραστίας σημασίας διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, μαζί μὲ τὶς πρὸ μεγαλειώδεις κι' ἀθάνατες δημιουργίες εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ συνθέτου τὴν ἱστορίαν μας.

Τὶς Θερμοπύλες, τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμῖνα μὲ τὶς ἀθάνατες δόξες τοὺς διαδέχεται ὁ χρυσοῦς αἰὼν τοῦ Περικλέους μὲ τὰ ἀθάνατα δημιουργήματά του. Τὴν ἐξόρμησιν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διαδέχεται ὁ μεγαλειώδης ἑλληνιστικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ πάλῃ τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ στοιχείου ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας καταλήγει μὲ τὴν περίλαμπρην νίκην τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ τὴν δημιουργία τῆς χιλιόχρονης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς μόνης νησιδὸς τοῦ πολιτισμοῦ μέσα εἰς τὸ πέλαγος τῆς βαρβαρότητος κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ μακροχρόνιον διάστημα, τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ὑπῆρξεν ἕνας ἀκατάβλητος μαχητὴς καὶ ἀφθαρτος δημιουργός. Πάντα ὑπέροχοι οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὴν εἰρήνην. Ἀγωνισταὶ καὶ δημιουργοὶ ἀνέπτυσαν τὶς διάφορες μορφές τῆς ζωῆς των ἐν μέσῳ ζωῶν ἀντιθέσεων, φθάνοντας διὰ τοῦ τρόπου τοῦ εἰς τὶς πρὸ ὕψλης μορφές τῆς δημιουργίας. Πολεμιστὲς καὶ φιλόσοφοι, πατριῶτες καὶ δημοκράτες, ὑπῆρξαν πάντοτε φανατικοὶ ὑπερασπιστὲς τῆς ἐθνικῆς καὶ πολιτικῆς των ἐλευθερίας.

Πνεύματα δημιουργικὰ δὲν ἀρκέστηκαν ποτέ μετὰ τὴν νίκην των εἰς τὶς ὑλικὰ ἀπολαύσεις

τῶν κερδῶν τοῦ νικητῆ, δπως συνέβαινε μὲ τοὺς Πέρσας, ἢ τοὺς Οὐννοὺς ὀργότερα. Τὰ λάφυρα τοῦ Μαραθῶνος ἔδωσαν τὶς ὑλικὰς βάσεις διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνός Παρθενῶνος καὶ τὶς ὑλικὰς δυνατότητες διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας. Διότι τοῦτο εἶναι ἀληθές: Ὅτι ἡ ὑλικὴ εὐχέρεια εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ στερῶσιν ἐνός πολιτισμοῦ, οὐχὶ θμῶς καὶ ἐπαρκής.

Οἱ αἰῶνες κυλοῦσαν. Οἱ ἀνθρώπινες μάζες ἐκινουνο ὡς χεῖμαρροι ποῦ ζητοῦσαν διέξοδον, ἐλκόμενοι ἀπὸ τὴν φαντασμαγορικὴν εἰκόνα τοῦ Βυζαντινοῦ πλοῦτου. Ἑκατοντάδες ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων ἀπ' ὅλες τὶς διευθύνσεις ἀντιμετωπίσθηκαν κατὰ τὴν χιλιόχρονη διάρκειαν τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῆς.

Οἱ Ἀραβες, οἱ Βούλγαροι, οἱ Νορμανδοί, ὁ Ταμερλάνος μὲ τοὺς Τουρκομάνους κι' ὁ Ζέγκις Χάν μὲ τοὺς Μόγγλους τοῦ καὶ τέλος οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ εἶναι οἱ μεγάλοι κατὰ καιροὺς χεῖμαρροι τῆς βαρβαρότητος ποῦ μανιασμένοι καὶ ζητοῦντες διέξοδον, ἐπέπεσαν πάνω εἰς τὸ Βράχο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Εἰς τὸ τέλος κι' ἀφοῦ πιά εἶχε δημιουργήσει τοὺς διαδόχους τῆς ἡ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, λύγισε κάτω ἀπὸ τὸν πρωτόγονον φανατισμὸν τῶν σιφῶν τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β'. Τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον πέρασε ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν βαρβαρότητα. Τὰ ἑλληνικὰ ὅμως φῶτα διαβήκαν πρὸς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ ἡ ἀναγέννησις τῆς ἀκολουθεῖ τὴν κατὰκτησιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἡ ἐκπατρηθεῖσα Ἑλληνοβυζαντινὴ διανόησις, μαζί μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς ἀπετέλεσαν τὰς βάσεις, τὰ θεμέλια τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀναγεννήσεως (Βάκων Πασχάλ), τοῦ νέου Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν πέθανε ποτέ. Ἡ Ἑλλὰς πάντα ζοῦσε μέσα εἰς τὰ ἐλεύθερα πνεύματα τῆς ἐλευθέρως καὶ πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, μέσα εἰς τὶς δυνατότες ψυχῆς τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας. Μὰ πρὸ ζωντανῆ καὶ πάντα ἑτοιμῇ διὰ τὰ ἐξορμήσιν καὶ νὰ στήσῃ νέα τρόπαια νέους πολιτισμοῦ, νέους Παρθενῶνες, ζοῦσε καὶ ζῇ καὶ θὰ ζῇ μέσα εἰς τὶς ψυχὰς τῶν τιμῶν καὶ ἀνταξίων τέκνων τῆς.

Ἀκατάβλητος πάντα ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἂν καὶ ἔδωκε τόσα ἐκλεκτὰ τέκνα τοῦ διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Εὐρώπης, δὲν ἔχασε οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ σθένος καὶ τὴν πίστιν τοῦ κάτω ἀπὸ τὸν βάρβαρον ζυγόν.

Μὲ συνεχεῖς ἐπαναστάσεις καὶ ἀγῶνες κράτησε ἄσβεστον τὴν πίστιν τοῦ εἰς τὰ ἰδανικά του, ἕως τοῦ 1821, παλλόμενος ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἑλληνικὰ ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας τὰ ὁποῖα, διεκήρυξε κι' ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1789 ἐκφράζοντας τὸν πόθον καὶ τὴν θέλησιν τῆς ἀναγεννηθείσης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος Εὐρώπης, ξεσηκώθηκε ὡς εἰς ἄνθρωπος. Ἀρκάδι, Σοῦλι, Μεσσολόγγι θυσία τοῦ πανιὸς πάλῃ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο μὲ τὸ γαταγάνι, τὰ δόντια τῆς γροθιάς, πάλῃ τοῦ Δαυτῆ πρὸς τὸν Γολιάθ. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ξεσηκώνονται, ὁ Πάγος τῆς ἱερᾶς συμμαχίας συντρίβεται, καὶ ἡ ἐλευθερία κερδίζεται. Δημιουργεῖται ὁ πυρὴν τῆς νέας Ἑλλάδος. Μιά γωνιά ἄγωνα καὶ κατεστραμμένη. Ὁ ἀγῶνας δύσκολος, φτώχεια, ἀμάθεια 400 χρόνια, ξένοι ἰμπεριαλισμοὶ κι' ἐχθρικές ἐπιβουλές. Μέσα εἰς τὸν δύσκολον αὐτὸν δρόμον ἡ Ἑλλὰς προχωρεῖ. Καὶ πάντα προχωρεῖ. Ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ξαναφτάσῃ τὰ ἰδανικά της. Μ' ἐπιμονὴν κι' ἡρωϊσμό. Καὶ θὰ τὰ φτάσῃ. Τὸ Ἀλβανικὸν ἔπος καὶ ὁ θρύλλος τῆς ἀντιστάσεως (Συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

ΜΑΧΗΤΗΣ

Πηγαίνω να κινήσω ένα ζήτημα καινούργιο πρὸ ἑλλο πού πιστεύω πῶς δὲν εἴμεθα γιὰ συζητήσεις. Ἐδῶ ὁ καθένας δταν μιλά, ἢ κρύβει τὸνομά του ἢ διαστρεβλώνει σκόπιμα τὰ γραφόμενα τοῦ ἄλλου. Θυμῶμε μ' ἀηδία τὴ συζήτηση τῶν «σταυραητῶν». Θυμῶμαι τοὺς ἀνω-νυμογράφους καὶ ψευδωνυμογράφους συζητητὲς κι' ἀκόμη τὴν τελευταία ἐνυπόγραφη διαστρέβλωση τοῦ γραπτοῦ μου. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μιὰ κυρία ἀνακάλυψε πῶς δὲν συμπαθῶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια ἀλλὰ τὴν τζάζ, ἐπειδὴ εἶπα πῶς τὸ «νὰ κάμω καὶ μικρὰ παιδιὰ νᾶναι δίχως μανάδες» καὶ τὰ λοιπὰ συναφῆ πού ἀναφέρονται σὲ ντόπιους καυγάδες ἀνάμεσα στοὺς «σταυραητοὺς προσ-βάλλουν καὶ τὴν Κρήτην καὶ τὴν δημοτικὴν ποιήσῃ της ἢ ὁποῖα συναρπάζει κάθε καρδιά καὶ ἰδιαίτερα τὴν δική μου πού ἔζησα ὅλα μου τὰ χρόνια πλάι στὸ θοσκό καὶ τὸ ζευγὰ γεγονός πού μοῦ δίδει τὴν δυνατότητα καὶ ἀρμοδιότητα νὰ συζητῶ θέματα πού ἀφοροῦν τὸν Κρητικὸ λαό. Ἄς εἶναι. Εἶχα ἀπαντήσει στὴν κυρία—στὸν ἀνωνυμογράφο ἀπαντῶ μὲ τὸ τοῦ Σοπενάουερ «οὐ-τιδανε ἐμφανίσου ἢ αἰώπησον—ἀλλὰ ὁ δημοκρατικός... «Παρατηρητὴς» φιλοξενεῖ μόνον ἀνωνυμογράφους ἔστω κι' ἂν προσβάλλουν χυδαῖα, ἀνθρώπους ὅπως ἔγινε μὲ κείνη τὴν ἐπιστολὴ κατὰ τὸν Δημοσίων Ὑπαλλήλων. Πάτως δταν λέει ἡ κυρία ὅτι «εἰσται σεις πιδ πολιτισμένους κ. Ἀγγελῆ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους καὶ ἀπὸ τὴν Παραμάουντ!!! πού ἔχουν ὡς σύμβολο τὸ Λιοντάρι...» πιστεύω πῶς ἤθελε νὰ κάμῃ πνεῦμα. Οἱ Ἀγγλοι κρατοῦν τὸ μισὸ κόσμον καὶ θέλανε νάχουνε κανένα εἰρηνικὸ καὶ σεμνὸ σύμβολο; Πάει καὶ τοῦτο.

Λοιπὸν θὰ θίξω ἕνα θέμα καὶ θέλω ἡ συζήτηση πού θὰ γίνη νὰ εἶναι ἡρεμὴ, ἐνυπόγραφη καὶ δίχως πάραποιήσεις:

Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχα ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸν «Κήρυκα» γιὰ προσωπικοὺς λόγους—εἶμαι καὶ διοπαλιστὴς καὶ ὁ συμπολίτης λογοτέχνης καὶ τὰ λοιπὰ κ. Γ. Μουτάφης διέδωσε στὸν κύκλο του, ἐξηγῶν μιὰ σημείωση τοῦ «Παρατηρητῆ» περὶ συλλήψεως ἀντιγράφοντος νεαροῦ λογοτέχνου, ὅτι πιάστηκα ἀντιγράφων. Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πιδ μεγάλη συκοφαντία γιὰ ἕνα

πού βάζει σ' ἐφημερίδες τ' ὄνομά του παρὰ ἡ ἀντιγραφή, προκαλῶ τὸν κ. Μουτάφη νὰ ἐκθέσῃ ἐνυπόγραφα ὅ,τι γνωρίζει εἰς ὅρος μου. Ἐγὼ ἔχω πλὴλ στοιχεῖα εἰς ὅρος του. Παραθέτω ἕνα καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ συνεχίσω δημοκρατικὰ ἐκθέσῃ καὶ συζήτηση. Εἶναι δὲ καὶ τόσο τρομερὸ ν' ἀποσιωπήσῃ κανεὶς καὶ μιὰ τέτοια πράξι.

Ἀνοίξτε τὸ περιοδικὸ «Ἀναγέννησις» τῆς πλείως μας (ἀριθ. 7—15) 47. Στὴ σελίδα 110 ὑπάρχει ἕνα ποίημα ἐκεῖ τὸ «σῆκω πρωτὶ» τοῦ Μουτάφη. Γράφει λοιπὸν ὁ συμπαθὴς λογοτέχνης, ποιητὴς, ζωγράφος μουσικὸς κριτικός.. κλπ.

«Σῆκω πρωτὶ τὸ σῶμα σου νὰ νοιώ[σης]
νὰ πᾶλλῃ ἀπὸ ζωὴ κι' ἀπὸ χαρὰ
ὁ νοῦς ἐκεῖ νὰ ὀρῇ φτερά
καὶ κάτι τι καλὸ νὰ κατορθώσῃ.
Σῆκω πρωτὶ καλύτερος νὰ γίνῃς
καὶ κάθε ταπεινὸ σου στοχασμὸ
κάθε κακία κάθε πειρασμὸ
σ' ἀπολυτὴ γαλήνῃ νὰ ξεπλύνῃς»
[κτλ]

Ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ πολυτέλεια εἶναι σημεῖον φανλότητος καὶ πρόκλησις κατὰ τῆς ὑγειοῦς Ἑθνικῆς μας συνειδήσεως.

Ἀνοίξτε τώρα καὶ τὴν «Κρητικὴν Στοά» τοῦ 1909 (τόμος 6' σελ. 117). Ὑπάρχει ἕνα ποίημα τοῦ μακαρίτη Ν. Χατζιδάκι. «Σῆκω πρωτὶ». (Ὁ ἀθεόφοβος οὔτε τὸν τίτλον δὲν ἄλλαξε). Γράφει ὁ ἄνθρωπος:

Σῆκω πρωτὶ τὸ σῶμα σου νὰ νοιώ[σης]
νὰ πᾶλλῃ ἀπὸ ζωὴ κι' ἀπὸ χαρὰ
ὁ νοῦς σου ἄετοῦ νὰ ὀρῇ φτερά
καὶ κάτι τι καλὸ νὰ κατορθώσῃ.
Σῆκω πρωτὶ καλλίτερος νὰ γίνῃς
καὶ κάθε ταπεινὸ σου στοχασμὸ
κάθε κακία κάθε πειρασμὸ
Σ' ἀπόλυτῃ γαλήνῃ νὰ ξεπλύνῃς..

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Εἴμεθα φίλοι μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶναι συνεργάτης τῆς λογοτεχνικῆς γωνίας τοῦ Μαχητῆ. Ζητοῦμε ὅμως μιὰ ἐξήγηση.

Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρῇ κα

νεὶς κάτι πού ἔχει ἀντιγραφεῖ μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν διδλοθηκῶν. Τρομερὰ δύσκολο. Θέλει μνήμη καιρὸ διάθεσι. Πρὸ πάντων δταν ὁ ἀντιγραφέας εἶναι πονηρὸς καὶ ἀλλάζει λιγάκι τὸ κείμενο.

Μιὰ πού ἀνοίχτηκε ἡ συζήτηση ἀναφέρω καὶ μιὰ περίπτωσι ἀνησυχητικὴ.. ὁμοίότητος δυὸ φράσεων γνωστῶν διανοουμένων Κρητῶν.

Ἀνοίξτε τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Μουρέλλου «Κρητικὴ Ψυχὴ» ἐκδόσι τοῦ 38 ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Βρῆτε τὴ σελίδα 11. Ἀρχὴ κεφαλαίου. Ἰράφει ὁ ἄνθρωπος:

«Κανένας λαὸς δὲν ἔχει δοκιμάσει τόσο ἀπόλυτα τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν τρικυμίαν, τὸν πόνον καὶ τὴν χαρὰ, τὸ θρῆνον καὶ τὸ γέλοισ, τὴ συμφορὰ καὶ τὴ μακαριότητα». Καὶ τῶρα ἀνοίξτε τὸ Α' τεῦχος τῆς «Κρητικῆς Ἑστίας» στὴ σελίδα 22 (παράγρ. 4) Γράφει ὁ κ. Γιάννης Μαυρακάκης καθηγητῆς, συγγραφέας, ἐπιμελητὴς ὕλης τῆς «Κρητικῆς Ἑστίας» κ.τ.λ. «Ἀπὸ τὸ μεγαλόφυχο Κρητικὸ λαό, πού δοκίμασε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τοιοῦτο τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν τρικυμίαν, τὴ χαρὰ καὶ τὸν πόνον τὸ γέλοισ καὶ τὸ θρῆνον τὴ μακαριότητα καὶ τὴν συμφορὰ».

Ἡ σειρά τῶν λέξεων νομίζω πῶς δίδει ὑπόνοιαν ἐνοχῆς.

Παρακάτω λίγο στὴν ἰδ. α σελίδα τῆς «Κρητικῆς Ψυχῆς» γράφει ὁ κ. Μουρέλλος. «Ἄν ἡ Κρήτη ὑπῆρξε κάποτε ἡ νῆσος τῶν Μακάρων... ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, ἔγινε ὅμως καὶ τὸ νησί τοῦ πόνου καὶ τῆς κολάσεως... τῆς φρίκης καὶ τῆς οἰδύνης». Γράφει καὶ ὁ κ. Μαυρακάκης στὴν 22 σελίδα τοῦ ἰδίου τεύχους (παράγρ. 3) «Ἡ Κρήτη.. πού πῆρε στὴν ἀρχαϊότητα τ' ὄνομα τῆς νῆσου τῶν Μακάρων... μὰ πού γίνηκε καὶ τὸ νησί τοῦ πόνου καὶ τῆς κολάσεως, τῆς φρίκης καὶ τῆς οἰδύνης..».

Σύμπτωσις εἶναι λίγο δύσκολο νὰ ἐπι-αλεσθῇ ὁ κ. Μαυρακάκης Νὰ δοῦμε. Ἀργότερα θὰ συνεχίσουμε.

N. ΑΓΓΕΛΗΣ

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἶναι ἄσβεστος φᾶρος καὶ πηγὴ δυνάμεως μέσα εἰς ἕνα κόσμον σκοτεινῶν ἀντιθέσεων.

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΟΥΛΗ

Σ' αὐτὸν κυρίως τὸν μῆνα πού γί-
νεται μεγάλη ζέστη ὁ μελισσοκόμος
πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ προφυλάξῃ
ὅσο μπορεί ἢ μὲ τεχνικὴ σκιά ἢ με-
γάλωμα τῆς εἰσόδου, τὰ μελίσσια
τοῦ ἀπ' τὴν μεγάλη ζέστη πού ἀναγ-
κάζει τίς μέλισσες νὰ μαζεύωνται
ἀπ' ἐξω ἀπ' τὸ προαύλιο καὶ ν' ἀ-
δρανοῦν γιὰ τὸν φόβον τῆς λυώσεως
τῶν κηρηθρῶν, διότι ὁ κίνδυνος τῆς
σημηνουργίας σχεδὸν ἔχει περάσει
καὶ ἰδίως ἐφέτω λόγῳ τῆς χρονιάς.
Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κυριώτερον μῆ-
να τῆς μελιτοτροφίας, καὶ γι' αὐτὸ
ὁ μελισσοκόμος πρέπει νὰ φροντίξῃ
νὰ μὴ λείπῃ ὁ χώρος στίς κυφέλες
γιὰ τὴν ἐναποθήκευση τοῦ μέλιτος
προβλέποντας νὰ ἐγγάλη ἐγκαίρως
τὸ μέλι εἴτε νὰ προσθέτῃ ἐφεδρικὰ
πατώματα. Δυστυχῶς ἐφέτω πολὺ
νωρὶς ἄρχισε ἡ ἐπιδρομὴ τῶν σφη-
κῶν (μπουμπούρων, ζεβούρων) λόγῳ
τῆς συνεχοῦς ὑψηλῆς ζέστης, καὶ
πρέπει οἱ μελισσοκόμοι ἀπὸ τώρα
νὰ πάρουν τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ
τὴν καταπολέμησίν τους, κοντὰ στίς
πηγές, καὶ ἀργότερον ἀμυνθοῦν μὲ
παγίδες (σφηκοπαγίδες) μέσα στὸ
μελισσοκομεῖο χρησιμοποιώντας ὡς
δόλωμα ψάρι ἄλεσμένο κονσερβας.

Σὲ μερικὰ μέρη τοῦ νησιοῦ μας
πού λήγει στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡ
μελιτοφορία δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώ-
ξωμε ἀνάπτυξη τοῦ γόνου διότι ἔτσι
προκαλεῖται σπατάλη χωρὶς ἀνάλογο
ἀντίκρουσμα ἀφοῦ οἱ μέλισσες πού θὰ
ἐκκολαυτοῦν δὲν θὰ ἐροῦν νὰ κου-
βαλήσουν μέλι, ἐκτὸς ἂν ἔχωμε σκο-
πὸ νὰ μεταφέρωμε νὰ μελίσσια μας
σὲ ὄψιμες βοσκὰς ὅποτε τοῦναντίον
πρέπει νὰ προκαλέσωμε ἀνάπτυξη
τοῦ γόνου γιὰ ἐτοιμασίαν καλοῦ στρα-
τοῦ. Μὲ τὸ τέλειωμα ἐπίσης τῆς ἀν-
θοφορίας, πρέπει μὲ τὸν καιρὸ νὰ
φροντίσωμε νὰ ἐφοδιάσωμε τὰ ἀδύ-
νακτα καὶ ὄψιμα πουλιά μας, πού δὲν
προλάβανε νὰ μαζέψουν ἀρκετὴ τρο-
φή μὲ τὸ ἀπαιτούμενο μέλι γιὰ νὰ
μπορέσκειν ν' ἀναπτύξουν τὸν γόνον
τους, καὶ ν' ἀποκτήσουν ἀρκετὸ
πλῆθος γιὰ τὴν καλὴ διαχείριση.
Κάνομεν καὶ πάλι τίς συστάσεις μας
γιὰ τὸν τρυγητὸν στὸν μῆνα αὐτόν.

Γιὰ ἓνα πεπειραμένο μελισσοκό-
μο ὁ τρυγητὸς εἶναι μιὰ εὐκολη δου-
λειά ἀλλὰ στὸν ἄπειρο μπορεί νὰ
παρουσιάσῃ σκοτούρες ἂν δὲν φρον-
τίσῃ νὰ προλάβῃ τὴν λεηλασίαν διό-

τι στὴν περίπτωση αὐτὴ καὶ μὲ τοι-
μήματα πολλὰ μελισσῶν θὰ φιλοδω-
ρηθῇ ἀλλὰ καὶ ἀναστάτωση θὰ γίνῃ
στὸ μελισσοκομεῖο. Γι' αὐτὸ πρέπει
ἀπὸ μπροστὰ νὰ προνοήσωμε νὰ ἐ-
τοιμάσωμε ὅτι μᾶς χρειάζεται ὥστε
τρυγώντας, ἀφαιρώντας δηλαδὴ τὰ
μελωμένα τελλάρια ἀπ' τίς κυφέλες
νὰ μὴ ἔχωμε καμμιὰ χασομεριά καὶ
δίνομε ἔτσι εὐκαιρία στὴν λεηλασία.
Ἡ ἐπιτυχία λοιπὸν τοῦ τρυγητοῦ ἐ-
ξαρτᾶται ἀπ' τὴν προνοητικότητα,
τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν γρηγορά-
δα μας. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι
τρυγητοῦ κατὰ τὴν γνώμην μου ὅμως
ὁ πιὸ ἀπλὸς καὶ γι' αὐτὸ πιὸ εὐχρη-
στος εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Καπνίζομε
ἀρκετὰ τὸ μέλισι μόλις τὸ ξεσκε-
πάσωμε καὶ στὰ ἐνδιάμεσα τῶν τε-
λάρων, ἀφαιροῦμεν ἓνα πρὸς ἓνα
ἐκ τῶν ἄκρων τὰ μελωμένα τελλάρια,
κι' ἀφοῦ τὰ τινάζωμεν δυνατὰ
ἐντὸς τῆς κυφέλης γιὰ νὰ ἀπογυμνω-
θοῦν ἀπὸ τὰ μελίσσια τελείως, τὰ

δουρτοῖζομεν ἐπιπροσθέτως διὰ νὰ
μὴ μείνῃ καμμιὰ ἀπολύτως μέλισσα,
καὶ τὰ παραδίδομεν στὸν βογηθόν
μας ὁ ὁποῖος τὰ τοποθετεῖ γρηγόρα
μέσα σ' ἓνα ἄδειο πάτωμα κυφέλης
σκεπασμένο μ' ἓνα ὑφασμα. Τὸ μέ-
λι γιὰ νὰ εἶναι ὠριμο, βέβαια πρέ-
πει νὰ ἐγγὺς μόνον ἀπὸ σφραγισμένες
κηρηθρες ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπ' τὸ
ἐγγάλισιμο καὶ τὸ πέρασμα ἀπ' τὸ σου-
ροτῆρι πρέπει γιὰ νὰ τὸ παραδώσω-
με στὸ ἐμπόριο καθαρό, νὰ εἶναι
ἀπκαλαγμένο ἀπὸ ξένην οὐσία, λαμ-
πικαρισμένο, νὰ τὸ τοποθετήσωμε
μέσα σὲ εἰδικὰ δοχεῖα, τοὺς ὠριμα-
στήρες, καὶ ἀφοῦ παρκαμίνει ἐκεῖ
ἐπὶ τρεῖς τουλάχιστον ἡμέρες, γιὰ
ν' ἀνεβοῦν στὴν ἐπιφάνεια ὅλες οἱ
ξένες οὐσίες σὰν εἶδος ἀφροῦ, ἔπει-
τα ν' ἀνοίξωμε τὴν κάνουλα ἀπὸ κά-
τω γιὰ νὰ γεμίσωμε τὰ δοχεῖα.

ΧΡ. ΖΥΜΠΡΑΓΟΥΔΑΚΗΣ

Μελισσοκόμος

“ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΡΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΘΕΡΙΣΗ;”

Τώρα καὶ δυὸ βδομάδες σι-
χωριὸ σωστὸ πανηγύρι. Οἱ ζέ-
στες δυνάμωσαν γιὰ καλὰ καὶ
τὰ σπαρτὰ ἀναψαν. Οἱ χωρικοὶ
αὐγὴ αὐγὴ ὅλοι σιδ πόδι. Ἡ
δουλειὰ τοὺς περιμένει στὸ χω-
ράφι. Βιαστικοὶ τρώγουν κάτι,
δ,τι βρεθεῖ καὶ κινοῦν γιὰ τὸ
θέρισμα.

Θέλουν νὰ βγαρίσουν πρὶν
τοὺς προλάβῃ ἡ ζέστη. Ζῶα καὶ
ἄνθρωποι ξεχύνονται στοὺς δρό-
μους τοῦ χωριοῦ σὰν μέλισσι
σὰν χεῖμαρρος. Μιὰ βουή ἀκού-
γεται μιὰ χαρούμενη βουή, πού
σὰν τὴν ἀκούης ἀπὸ πέρα, νοιώ-
θεις ἓνα δάκρυ νὰ κυλᾷ στὸ μά-
γουλό σου. Εἶναι τὸ δάκρυ πού
βγαίνει ἀπὸ τὴ χαρὰ πού σοῦ
δίνει ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων. Καλὸ
καρδι τὰ λιοψημένα πρόσωπα
τῶν χωρικῶν μας, καλημερίζον-
ται.

— «Καλημέρα κύρ Ἀναστά-
ση. πρᾶμα καινούργιο ἀπὸ τοῖ
πολεμιστέ μας ἀπὸ πάνω; »

— Τὶ καινούργιο, μωρέ, τοὺς
τσακίσανε, τοὺς φάγανε τοὺς ἄ-

τιμούς. Ὅπου νῆναι οἱ λεβέντες
μας τελειώνουν νὰ διάβασε καὶ
σηκώνει μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι
τὸ χαρτί, τὸ γράμμα τοῦ γυιοῦ
του.

Μὲ καμάρι κουβενδιάζουν γιὰ
τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ ὡς
τὴν ὥρα πού θὰ χωρίσουν γιὰ
νὰ πάῃ καθένας στὸ χωράφι
του εὐχόμενος ὁ ἓνας στὸν ἄλλο
«καλὴ δύναμη».

Τὰ χρυσόξανθα στάχυα μὲ γε-
τὰ τὰ κεφάλια καλωσορίζουν
τοὺς δ.υλευτές. Ἐδῶ φωνὲς ἐ-
κεῖ γέλοια παρέκει μαλακὲς δια-
ταγὲς τοῦ πατέρα πού μοιάζουν
μᾶλλον μὲ χᾶδι δριζούν τὴ δου-
λειὰ πού θ' ἀναλάβῃ καθένας.
Καὶ παντοῦ μιὰ χαρούμενη φα-
σαρίου. Ἀνδρες καὶ γυναῖκες
μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὑλαινὲς ζῶων
καὶ πετάγματα πουλιῶν, βουί-
σματα ἐντόμων, θροῖσματα φύλ-
λων καὶ σκιριτήματα ψυχῶν,
πάνε νὰ σμίξουν ὅλα μαζί, πάνε
ν' ἀνεβοῦνε σιδ τρεμόλαμπο ἀ-
στέρι τῆς αὐγῆς γιὰ νὰ ποῦνε

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην σελίδα)

ΚΑΠΟΙΑ ΦΩΝΗ

Ἀπὸ τὰ μάχη τοῦ γαλάζιου οὐρα-
κάποια φωνὴ σιγὰ μᾶς ψυθιρίζει
κι' εἶν' ἡ φωνὴ ἑνὸς κόσμου μακρυ-
ποῦ μὲ κατάντια σοβαρὴ μᾶς φοβε-
ρίζει

Κάποια φωνὴ ποῦ λέει σιγανὰ
ἓνα τροπάρι τῆς μετάνοιας σταῦς
κάποια φωνὴ ποῦ ἔρχεται ξανὰ
νὰ ἐξιλεώσει ἀμνηστίες σ' ἴδιους τό-
πους

Ὅλοι μαζί στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ
ὅαν θὰ θαδίσωμε μὲ πίστη κάποια
πάνω στὸ χάραγμα τοῦ δρόμου τοῦ
τότε θὰ λήψη κι' ἀπὸ μᾶς κάθε
φοβέρα

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)
χὸν προσχωρήσει καὶ πρὸς
τοὺς γερμανοβουλγάρους κα-
τακτητὲς— γιὰ νὰ ἐπιτύ-
χουν τὴν ἀπόσπασιν τῆς
Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλά-
δος.

* *

Ἡ ἄποψις ἡ διατυπωθεῖ-
σα ὑπὸ πολλῶν διὰ ἐκερδί-
σαμεν τὸν πόλεμον καὶ χάσα-
με τὴν εἰρήνην δὲν εἶναι
βάσιμος, διὰ τὸν ἀπλούστα-
τον λόγον διότι ὁ πόλεμος
συνεχίζεται ἀκόμη.

Πρέπει νὰ ἐντείνωμεν συ-
νεπὼς τὰς προσπάθειάς μας
εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν καὶ
ὅλοι ἡνωμένοι ὑπὸ μίαν ση-
μαίαν Ἑλληνικὴν, νὰ ἀγω-
νισθῶμεν διὰ νὰ κερδίσω-
μεν μαζί τὸν πόλεμον καὶ
τὴν εἰρήνην. Ὁ ἐθνικὸς
μας στρατὸς κερδίζει σήμε-
ροντὸν πόλεμον. Ἡ πολι-
τικὴ ἡγεσία πρέπει νὰ κερ-
δίση καὶ τὴν εἰρήνην.

«ΜΑΧΗΤΗΣ»

Ὁ Ναύαρχος Ἄρθουρ Πάουελ ἀρχηγὸς
τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου

Εἰς τὴν φωτογραφίαν φαίνεται τὸ νέον ἐκπαιδευτικὸν
ἀεροπλάνον Μπάλωλ 2 τῆς Βρεττανικῆς Βασιλικῆς
Ἀεροπορίας. Τὰ ἀεροπλάνη ταῦτα κατασκευάζονται
ἀπὸ τὸν οἶκον Μπόλτον καὶ Πῶλ τοῦ Γούλβεραμπτον.
Εἶναι ἐφοδιασμένα μὲ ἓνα κινητῆρα Ρόλλς—Ρόϋς
«Μπέρλιν» καὶ εἶναι σχεδὸν ὅμοια μὲ τὰ χρησιμοποι-
ούμενα καταδιωκτικὰ κατὰ τὴν «μάχην» τῆς Ἀγγλί-
ας μὲ τὰς καταλλήλους μεταρρυθμίσεις διὰ τὴν ἐκτέ-
λεσιν ἐκπαιδευτικῶν πτήσεων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΔΕΝ ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΟΛΑ

Χρόνια και χρόνια τὸ σκλαβωμένο Νησί μας δούλευε στὴ τελευταία του δουλεία μιὰ ἀπὸ τίς πλιὸ μαυρές και πλιὸ κτηνώδεις πού ἐγνώρισε μὲ τὴ σειρά τὸς Σαρακηνοὺς τὸς Ἐνετοὺς και τελευταία τὸς Τούρκους.

Ἡ μιὰ γεννιὰ φεύγει μὰ και στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου βλέπει σὰν ὀπτασία τὴν ἐλευθέρη πατρίδα. Και ἀκολουθᾷ ἡ ἄλλη Νὰ εἶναι τάχα πλιὸ τυχερή ἢ ἐρχομένη. Μὰ πόσες και πόσες δὲν ἦσαν αἰτυχες, πόσες και πόσες δὲν ἐκλείσαν τὰ μάτια μὲ τὸ παράπονον ὅτι δὲν εἶδαν τὴ γαλανή μας σημαία μὲ τὸ Σταυρό, ὅτι δὲν εἶδαν ἐλευθέρη τὴ πατρίδα. Και ὁ καιρὸς περνᾷ. Γεννεὲς Γεννεῶν. Μὰ τὸ γένος δὲν ἀπελπίζεται κτίζει μὲ τὸ φεγγάρι και στὸ σκοτάδι ἀκόμη. Μοναδικὸ ἀποκοῦμι γλυκεῖα παρηγοριὰ και ἀκόμη γλυκύτερη ἐλπίδα ἢ ἀγία μας πίστις.

Τὸ γένος κτίζει και ἐξαγνίζεται. Ἔχει τὴν ἰδέα ὅτι ἐξ ἀμαρτιῶν μας προήλθεν ἡ πρωτάκουστη αὐτὴ συμφορά, ὅτι τὰ μίση, τὰ ἐγκλήματα ἢ χλιδὴ τῶν Βυζαντινῶν ἐπέσυραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γένους τὴ θεϊκὴ ὀργή και τιμωρία, μὰ ἔχει ἀκόμα τὴν ἰδέα ὅτι κάποτε ὁ Θεὸς θὰ λυπηθῇ τὸ σκλαβωμένο λαὸ και θὰ γκρεμίσῃ στὴν ἄβυσσος τὸν ἀπίστο και αἰμοσταγὴ τύραννο πού κανένα θεϊκὸ νόμο και καμμιὰ ἀπὸ τίς παραγγελίες του δὲν τηρεῖ και ἀκόμα παραπέρα ὅσο πλιὸ γρήγορα γίνει ὁ ἐξαγνισμὸς τόσο πλιὸ γράγορα θὰ ξημερώσῃ ἡ ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ.

Ὁ λαὸς εἶναι εὐσεβὴς, εὐσεβὴς και εἰς τὰς σχέσεις του μὲ ἄλλους σκλάβους και εὐσεβὴς εἰς τὰς σχέσεις του μὲ τὸν Θεόν. Δὲν κλέβει, δὲν βλαστημᾷ και νηστεύει.

Νηστεύει. Οἱ παπᾶδες ἐποπτεύουν εἰς τὴν τήρησιν τῆς νηστείας μὲ μεγάλη αὐστηρότητα και ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς πικρατέες σκληρὰς θρησκευτικὰς τιμωρίας ἀρνούμενοι νὰ τοὺς κοιωνήσουν.

Ἡ μάγνα δὲν δίδει γάλα στὸ μικρό της και τὸ φοβερίζει ὅτι ὅποιο παιδί πίνει γάλα τὴ Μεγάλῃ Σαρα...

Πρέπει νὰ κόψωμεν τὰ περιττὰ διὰ νὰ μὴν στερηθῶμεν τὰ ἀναγκαῖα.

κοστὴ κασιδιάζει και δὲν μεγαλώνει ἀπὸ κεῖ και πάνω, και ὅταν πάει νὰ γεμίσῃ τὴ στάμνα νερὸ τὸ σέρνει ἀπὸ πίσω στὴ σέβρα νὰ μὴν ξεμοναχέψῃ και γγίζει στὸ γάλα. Μὰ ἐκεῖ ὅπου ἡ αὐστηρότης εἶναι πλιὸ μεγάλη, ἐκεῖ πού δὲν δέχεται συμβιβασμοὺς εἶναι τὰ Κοινόδια Μοναστήρια και πρώτη και καλύτερη ἡ Μονὴ τοῦ Ἀρχαδίου Κεῖνο τὸ χρόνο Ἡγούμενος τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Διονύσιος, μιὰ μορφὴ ἀσκητικὴ πού ἀφοῦ ἐπιβλήθηκε ὁλότελα στὸν ἑαυτὸ του ἐπιβλήθηκε πέρα γιὰ πέρα και μεταξὺ τῶν μοναστῶν. Φυσιογνωμία ἀσκητικὴ μὰ και συγκεν-

Τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα δ' ἀποτελέσῃ τὸ βάθρον διὰ τὴν δεμελιώσιν τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ μέλλοντος.

τρωτικὴ και καχύποπτος. Ὅλα πρέπει νὰ τὰ ξέρῃ και γιὰ ὅλα νὰ τὸν ρωτοῦν. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τ. υ. Ἐνα κρούσμα πού εἶχε γίνει στὰ περασμένα, τὸ περυσινὸ τοῦ μπекρὴ τοῦ Ἀρσένιου, πού ἄδειασε ὅλα τὰ θαυρέλια τῆς ἀποθήκης τρυπώντας τα μὲ ἓνα ἀρίδι και βουλώνοντάς τα πάλι μὲ μιὰ ἀσφεντηλιά μὲ τέβρια μαστοργιὰ πού ἂν δὲν τὸν δρίσκανε γκρουμένο ἀπὸ τὸ κρασί θὰ νομίζανε ἀκόμη τὰ θαυρέλια γεμάτα. Ὅλα αὐτὰ τὸν κάνανε νὰ εἶναι πολὺ αὐ-

στηρὸς και πολὺ καχύποπτος.

Ὡς πρὸς τὴν τήρησιν λοιπὸν τῆς νηστείας γιὰ νὰ εἶναι πλιὸ βέβαιος ἀπαγόρευσε νὰ ἀνάβουν καθόλου φωτιά μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα και κάθε βράδυ σὲ ἀπροσδιόριστὴ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα πρὸ παντός κάνει αἰφνηδιασμοὺς στὰ κελιά. Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς νυκτερινές του ἐφόδους βλέπει φῶς εἰς ἓνα κελὶ ἀπὸ τὴ χαραμάδα και στρώχνει τὴν πόρτα και μπαίνει μέσα. Ὁ καλόγερος Εὐμένιος πού βαρέθηκε νὰ νηστεύῃ ἔχει ἀνάψει τὸ λύχνο στὴ φλόγα ἔχει δάλει τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας και πᾶνω στὴ θηλειὰ του ἔχει τοποθετήσῃ ἓ αὐγὸ γιὰ νὰ μὴν καίγεται τὸ χέρι κρατώντας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τὸ κλειδί και τὸ ψήνει.

Ποιὸς διάβολος σοῦ τὴν ἔμαθε αὐτὴ τὴ μηχανὴ ἔρωτᾷ ὁ Ἡγούμενος τὸν Εὐμένιο πού τρέμει ἀπὸ τὴν ντροπὴ και τὴν ταραχὴ του. Ὅχι ἐγὼ ἀποκρίνεται, ὁ διάβολος πού εἶναι παρὼν παρακολουθεῖ και θαυμάζει τὸν ἐφευρέτη καλόγερο και πού χρόνια τώρα εἶναι στὴ Μονὴ γιὰτὶ και ἐκεῖ ἔχει δουλειὰ, μὰ σὰν τίμιος και εἰλικρινὴς πού εἶναι δὲν θέλει νὰ κλέψῃ ξένη πνευματικὴ περιουσία και νὰ στερήσῃ τὸν καλόγερο ἀπὸ τὸ δίπλωμα εὐσεβειτεχνίας. Ὅχι ἐγὼ ἄγιο Ἡγούμενε και ἐγὼ πρώτη φορὰ τὸ βλέπω και αὐτὸ τὸ μαθαίνω. Σοῦ τὸν χαρίζω λέει ὁ Ἡγούμενος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διάβολον.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ χρόνο καλόγερος και διάβολος μαζί, γιὰτὶ ἂν περπατᾷς ἀργὰ σὲ φθάνει ὁ διάβολος, ἂν πάλιν γρήγορα τὸν φθάνεις ἐσύ, συμπορπατοῦν ἀπὸ τὸν Ἀγῇ Γιώργῃ τὸ Ἀκανοσῆψη ὡς τὸ Τοπλοῦ και ἀπὸ τοῦ Πρέβελη ὡς τὸν Προφήτη Ἡλία και τοῦ Κουδουμά και μαθαίνουν ὅλες τίς πονηρίες.

Γ. ΜΑΝΟΣΟΓΙΩΡΓΑΚΗΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὸ περασμένο μας τεῦχος και εἰς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ Πουλί— Ὡδεῖον τοῦ κ. Γ. Μανουσσογιωργάκη ἐσημειώθησαν πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη μεταξὺ τῶν ὁποίων «τὸ θασίλειον σημείον ἔφρασαν ὅρᾶν ἑστὸν τινὰ ἐπὶ πέλτης ἀναπεπταμένον» τὸ ὁποῖον και παρεμορφώθη τελείως.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Φιλελευθέρη Νεολαία Ν. Χανίων εὐχαριστεῖ θερμότερα ἀπαντὰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Πλάτανος —Μεσογειῶν ὡς και τῶν περιχώρων διὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ὑποδοχὴν και περιποίησιν μὲ τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν τὰ τμήματα τῆς ὁργανώσεώς μας τὰ ὁποῖα τοὺς ἐπεσκέφθησαν τὴν 3ην τρέχοντος.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΣΗΦΑΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΟΥ

Β'.

Αυτοκίνητα, τραίνα, πλοία, βλασημαιοστολισμένα και κατάρκτορα Έλληνικά νειάτα, που τραγουδώντας φεύγανε για τὸ πεδὶον τῆς τιμῆς.

Σὰν τὰ δλέπαμε τότε νὰ τρέχουν στὰς ἐθνικὰς ἐπάλξεις, μὲ Ἑθνικὴν ὑπερηφάνειαν μᾶς ἤρχοντο αὐθόρμητα στὰ χεῖλη τοῦ ποιητοῦ οἱ στίχοι:

**Σὰν νὰ πᾶν σὲ πανηγῦρι
σ' ἀνθισμένη πασχαλιά,
μέσ' τὸν ἄδην κατεβαίνουν
μὲ τραγούδια μὲ χαρὰ.**

Καὶ ἐγράφη εἰς τὴν ἀξένουσ, καὶ χιονοσκεπτεῖς τῶν Ἀλβανικῶν ὄρεων κορυφάς, ἡ μεγαλύτερα ἐποποιῶν τοῦ κόσμου.

Νικῶνται καταδιώκονται, ἀποδεκατίζονται, αἰχμαλωτίζονται, ἐξευτελίζονται, διαπομπεύονται καὶ τίθενται εἰς διεθνῇ ἀνυποληψίαν τοῦ Μουσολίνι οἱ δεῖλοί, ἀπὸ τοὺς γεναίους μᾶς.

Αἱ νίκαι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη καὶ θαυνηφόρος ἡ δόξα στεφανώνει τὰ ὅπλα τὰ ἑλληνικά.

Ἡ Ἑλληνικὴ λόγχη σὶζει διὰ τῆς ἀνδρείας τῆς, τὸ μαῦρον τῆς τυραννίας παραπέτασμα εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Πίνδου καὶ ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ὠραίου τῆς νίκης ἡλίου, ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ θρονό καὶ ἀρχίζει νὰ διαλύῃ, τὸ βαθὺ τῆς δουλείας σκότος, πού εἶχεν ἀπλωθῇ εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν φρίκην τῆς ἀπειλῆς, νὰ ἀπλωθῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ἡλεκτρίζει, ἐμψυχώνει καὶ ἐνθαρρύνει ἡ ἀνέλπιστος Ἑλληνικὴ νίκη, τοὺς περιδεεῖς καὶ περὶτρόμους τοῦ κόσμου λαούς.

Ὑμνοὶ καὶ ἐπαινοὶ καὶ διθύραμβοι πλέκονται καὶ ψάλλονται, ἀπὸ τοὺς ραδιοσταθμοὺς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος μεσουρανεῖ.

Ταπεινὸς ἐπαίτης καὶ ἐν ἀπογνώσει, ὁ μέχρι τῆς χθὲς καυχησιολόγος Ἰταλὸς δικτάτωρ, ζητεῖ ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸ Βερολῖνον, πού ἀνδιασμένος τοῦ τὴν παρέχει ὁ μεγαλομηνῆς φύρερ, τοῦ ὁποίου ἡ θλιθερὰ ὑπαρξίς, ἐπαυσε νὰ στιγματίζῃ μὲ τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἄδσοφον τέλος ἐκλείσει μαζὺ μὲ τὴν ὑποταγὴν

καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τοῦ ἔθνους του, τὴν τραγικωτέραν σελίδαν, τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας.

Δώδεκα ἑκατομμύρια Γερμανικῶν λογχῶν τίθενται εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς πλάστιγγος καὶ ἡ Ἑλλάς—τὸ λίκνον τῆς Ἑλευθερίας—ὡς ἦτο φυσικὸν ὑπέκυψεν, δὲν ἦτ' ἤθη.

Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου διέρχεται τὴν πολυπαθὴ χώρα μᾶς ὁ Γερμανικὸς συρφετός καὶ ἡ Ἡπειρωτικὴ Ἑλλάς ὑποτάσσεται.

Μὰ ἐδῶ εἰς τὸ ὠραῖο αὐτὸ νηοὶ τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἡμιθέων εἰς τὸ εἰδυλιακὸ νηοὶ τῶν γιγάντων στῆ λεβεντογέννα Κρήτη μᾶς καταφεύγει ἀκόμη αἰμόφυρτος κυνηγημένη καὶ τραυματισμένη ἡ Θεὰ Ἑλευθερία.

Ἡ Γερμανικὴ λαίλαψ τὴν καταδιώκει καὶ ἐδῶ.

Τὰ Γερμανικὰ ὄρνεα ξεροῦν καὶ δῶ φωτιά καὶ σίδηρο, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Πέφτουν ἀλεξίπτωτοι, προσγειοῦνται ἀεροπλάνα, ἀποδιδάχονται στρατοὶ καὶ ἀρχίζει ἡ φοβερά τιτανομαχία. Ἡ μάχη τῆς Κρήτης! Ἡ φοβερωτέρα καὶ δραματικωτέρα μάχη πού ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες. Ἐδῶ δὲν ἔγινε πόλεμος. Ἐδῶ ἔγινε χαλασμός πρωτοφανῆς καὶ πρωτάκουστος, εἰς ἡρώεσους καὶ αὐτοθυσίας, μὲ πείσμα, μὲ μανίαν, μὲ ἀγριότητα ἀφάνταστον καὶ ἀσύλληπτον. Πάλη φοβερὴ καὶ τρομακτικὰ ἀνίσος, δεκαήμερος.

Πάλῃ, πού σὰν θὰ τὴν περιγράψῃ τοῦ μέλλοντος ὁ ἱστορικός, θὰ σταματήσῃ μερόνυχτα, γιατί δὲν θὰ δρίσκῃ λέξεις, πού νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἀδικήσῃ τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἑλευθερίας.

Ζωσμένοι στίς φλόγες καὶ κολυμβῶντες στὸ αἷμα οἱ γενναῖοι τῆς Κρήτης, ρίχνονται στὸ θεότρελλο τοῦ χάρου πανηγῦρι.

Μὲ θαυμασμὸν παρακολουθοῦν οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου τὸν Κρητικὸ Ἀτλαντα, πού βάστη'ε στοὺς ὤμους του, δέκα ὁλόκληρες ἡμέρες, τὸ βάρος τῆς τρομερωτέρας πολεμικῆς μηχανῆς τοῦ κόσμου.

Τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα τῆς μάχης τῆς Κρήτης, μοιάζουν σὰν

παραμύθια, πού ἀχαλίνωτος φαντασία ἐπλεξε τῶν ἀριστοτεχνικῶν, πού νὰ προκαλοῦν δέος καὶ τρόμον καὶ φρίκην. Καὶ ἡ Κρήτη ἐγονάτισε, ἀφοῦ ἐδυνάμωσε καὶ ἐτάνυσε τὰς πτέρυγας τῆς Ἑλληνικῆς δόξης καὶ τὴν ἔκανε νὰ πετάξῃ θριαμβευτικά, εἰς τοὺς ἀσύλληπτους κόσμους τοῦ υπερπέραν.

Ἀκολουθεῖ ἡ τετραετὴς μαῦρη νύκτα τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς. Σφαγαί, ἐκτελέσεις, πυρπολισμοί, διώσεις, στερήσεις, γύμνια, πείνα, φυλακίσεις, στρατόπεδα συγκεντρώσεως, μαρτύρια φρικτά, πρωτοφανῆ, ἀνήκουστα, πού στιγματίζουν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Μὰ ἡ ἀδάμαστος Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀνθίσταται καὶ ὑποδουλωμένη ἀκόμη. Κροτεῖ καὶ πάλι εἰς τὰ ἑλληνικά βουνά, τίς πολιτείες, τὰ χωριά, τοὺς λόγκους, τίς χαράδρες, καὶ τίς πεδιάδες τὸ ὅπλον, καὶ ὁ ἐχθρὸς κτυπᾶται ἀλύπητα, ἔστω καὶ ἂν σβύνῃ μὲ ἄφθονα, ἄθωο ἑλληνικὸ αἷμα, κάθε θρυαλίδα, πού ἀνάβει εἰς τὰ ἄγια τῆς Ἑλλάδος χώματα.

Μὰ ἡ ἡμέρα τῆς Ἑλευθερίας, ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ.

**Ἀργεῖ νάρθη κείνη μέρα
κι' ἦσαν ὅλα σιωπηλά,
γιατὶ τῶσκιαζε ἡ φοβέρα
καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά».**

Ὅμως μὲ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα γλυκοχαράζει.

Πελιδνοὶ καὶ πανικόβλητοι, οἱ ἂν ἄνθρωποι τῶν ἐγκλημάτων καὶ τοῦ αἵματος, ἐγκυκλοκλείπουν τὰ χωριά καὶ τίς πολιτείες, πού ἐβύθισαν εἰς τὴν συμφορὰ καὶ τὸν ὀλεθρό, στὸ μαῦρο τοὺς πέρασμα. Καὶ εἰς τὸν φρενήρη δρόμο τῆς ἀνάνδρου φυγῆς τῶν, τοὺς καταδιώκουν—Ἐρινύες θεές—αἱ ψυχαὶ τῶν ἀθῶων θυμάτων, πού ἐσφαζαν, ἐδολοφόνησαν καὶ κατεκρεοῦργησαν.

Ἡ πόλις τῆς Παλάδος, καθιρρίζει ἀπὸ τὰ ἀνθρωπόμορφα Χιτλερὶ καὶ τέρατα καὶ ἡ Γερμανικὴ σημαία, παύει τὰ μολύνῃ μὲ τὴν φαρμακερὴν σκιάν τῇ, τὸν ἱερὸν τῆς Ἀκροπόλεως δρόμον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΦΑΚΙΑΝΩΝ

3ον (τελευταίον)

Ὁ Ἀρχηγός—Θρύλος τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκείνης ὁ Δασκαλογιάννης, πεισθεὶς εἰς ψευδεῖς ὑποσχέσεις καὶ ἐλπίζων ὅτι καὶ θὰ ἔσωζε, παρεδόθη Ὑπέστη ὅμως μαρτυρικὸν θάνατον εἰς μίαν πλατείαν τοῦ Ἡρακλείου, ὅπου εἶχε μεταφερθῇ γιὰ τὸ Ἡράκλειον ἦτο τότε ἡ πρωτεύουσα τῆς Κρήτης. Ἐξεδάρη ζωντανός Ἰ' αὐτὸ εἶπε ἀρχόμενος τοῦ λόγου, πὼς θὰ ἦτο σοδὰρὰ παράληψις νὰ λησμονήσωμεν τοὺς παληοὺς μας νεκροὺς. Καὶ κατεστράφη μὲν ἡ Ἐπαρχία καὶ ἐφρονεύθησαν ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων. Καὶ ἐξεπατρίσθησαν πολλοί. Καὶ ἐξεδάρη ὁ Ἀρχηγός. Ἀλλὰ τὸ φρόνημα διετηρήθη ἀκαίριον. Τόσον ἀκαίριον, ὥστε κατὰ τὸ ἔτος 1814 διετῆλθεν ἐδῶ ὁ Γάλλος περιηγητὴς Tancoigne ἔγραψεν ἐπιγραμματικῶς «Ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ τῆς Ἑλλάδος χώρᾳ, ὅ πρός τὴν ἐλευθερίαν ἔρως διετηρήθη κάλλιον ἐν βλῇ αὐτοῦ τῇ καθαρότητι, ἢ παρὰ τοῖς Σφακιανοῖς. Ἡ μικρὰ αὕτη τῆς γῆς γωνία ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ ἄνδρας, οἵτινες μόνοι, δύνανται νὰ ἐπαίρωνται ὅτι φέρονται τὸ Ἑλληνικὸν Ὄνομα. Ἦλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821. Ἡ βλῇ κίνησις καὶ ἡ ἔδρα ἦτο εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. Εἰς τὸ Λουτρό κατηρτίσθη ἡ Κυβέρνησις «Καγκελάρια Σφακίων» κληθεῖσα.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε ὁ λιμὴν τοῦ λουτροῦ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ ἐπανάστασις κατὰ τὸ 21 λέγει—ὁ γνωστὸς καθηγητὴς Δέφνερ. Εἰς τὰ ΓΑΓΚΙΑ ΝΕΡΑ ἔγινε συνέλευσις τῶν προκρίτων καὶ ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ἐπανάστασεως εἰς δὲ τὴν Θυμανὴν Παναγίαν συνήλθον, ἀνεγνώρισαν τὴν Καγκελάρειαν καὶ τοὺς Καπετάνιους. Δὲν διηγοῦμεθα τὴν ἱστορίαν διότι δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χρόνος, ἀλλὰ δὲν μπορούμεν παρὰ νὰ θυμῇ θοῦμεν ὅτι 13 Σφακιανὲς φέροντες τὸν τίτλον τοῦ Στρατηγεῖος καθηγίασαν μὲ τὸ τίμιον αἷμα των τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικόν, ὅτι μόνον δύο ἐφρονεύθησαν ἀγωνιζόμενοι ἐντὸς τῆς Ἐπαρχίας των. Οἱ λοιποὶ ἐφρονεύθησαν εἰς διαφόρους ἄλλας ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς νήσου. Ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν μέχρι τοῦ Ναυαρίνου. Ὁ σημαιοφόρος τῶν Ἱερολοχιτῶν ἦτο Σφακιανός. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος

Ἰψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον τὸν ἠκολούθησαν ἀρματωλοὶ καὶ θαλασσινοὶ περὶ τοὺς 150. Ὁ δὲ ἱστορικὸς ROUGEVILLE λέγει περὶ αὐτῶν :

Ἐπετέθησαν ὁρμητικῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἔλαβον θάνατον ἄξιον τῆς γενναιότητος καὶ τῆς φήμης των, ὄντες ἐκ τῆς ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΣΦΑΚΙΩΝ ἐνθα ἦν ἡ ἀρχαιότατη ἐλευθερία τοῦ Μίνως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821 ἡ Εὐρωπαϊκὴ Διπλωματία μας ἠδίκησεν καὶ μᾶς ἀφῆκε πάλι σκλάβους. Ἡθικῶς ὅμως ὑψωθήκαμε γιὰτὶ ἐπὶ 70 ὁλόκληρα ἔτη ἐπολεμούσαμεν. Ἀπὸ τοῦ 1833 τοῦ 1841 τοῦ 1854 καὶ 1858. Ἀπὸ τῆς τριετοῦς γιγαντομαχίας τοῦ 1866 μέχρι τοῦ 1877. Ἀπὸ τοῦ ἀτυχοῦ 1889 καὶ τοῦ 1891 καὶ 1892 μέχρι τῆς εὐτυχοῦς Μεταπολιτεύσεως τοῦ 1895 εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἡ ἐπαρχία Σφακίων ἦτο δευτέρα

Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Κρήτης, ἀπὸ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος μέχρι τοῦ Βορειοσηπειρωτικοῦ, ἡ ἐπαρχία Σφακίων εἶχεν τὴν πρωτοδοουλίαν.

Πρῶτον Ἑλληνικὸν αἷμα ποὺ ἐχύθη στὴ Μακεδονίαν—πολὺ πρὸ τοῦ Παύλου Μελά—ἦτο ἀπ' ἐδῶ. Ἦλθον οἱ πόλεμοι τοῦ 1912—1913 καὶ οἱ κάτοικοι ἐπολέμησαν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες. Κατὰ τὴν ἀδικον ἐπίθεσιν ποὺ ὑπέστημεν, ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν σύμαχόν της Ἀλβανίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν σύμαχόν της Βουλγαρίαν καὶ κατὰ τὴν μάχην τῆς Κρήτης, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ταύτης, ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ Ἕλληνες.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐχθρικής κατοχῆς πάντες ἀνθίσταντο, οὐδ' εὐρέθη κανεὶς ΜΗΔΙΣΑΣ Ὅτε δὲ ὁ ἔθνοκτόνος Κομμουνισμὸς ἀπλώσε τοὺς πλοκάμους του καὶ περιέλαβε πολλοὺς Ἕλληνες, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, δύνανται νὰ καυχῶνται, ὅτι ὡς εἰς ἄνθρωπος εὐρέθησαν συσπειρωμένοι περὶ τὴν Ἐθνικὴν Ἰδέαν.

Τὸ πολιτικὸν αἰσθητήριον δὲν τοὺς ἐγκατέλειπε ποτέ. Μὲ πόνον ψυχικὸν βλέπομεν ὅτι ἐνῶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἐπὶ πάντε ἔτη τώρα ἔχουν εἰρήνην, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἔχωμεν πόλεμον. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀναγεννῶνται ἐμεῖς σφα

ζόμεθα. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κτίζουσιν, ἐμεῖς χαλοῦμε. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι προστατεύουσιν τὰ παιδιὰ των, σ' ἐμᾶς διενεργεῖται παιδομάζεμα.

Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν παράπονον στοὺς Σλαβούς, τοὺς Ἀλβανούς καὶ τοὺς ἄλλους γείτονες, γιὰτὶ αὐτοὶ εἶναι ἐχθροὶ μας. Παράπονο ἔχομεν στοὺς κακοὺς Ἕλληνας ποὺ γίνονται ὅργανα τῶν ἐχθρῶν μας καὶ ἐστρεψάν τὰ ὅπλα κατὰ τῆς πατρίδος των. Σὲ κείνους ποὺ παραχωροῦν τὰς Βορείους Ἐπαρχίας μας, τὰς ἐπαρχίας Ἐκείνας τὰς ὁποίας με ποταμοὺς αἱμάτων ἠλευθερώσαμεν, τὰς παραχωροῦν—λέγω—στοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς μας.

Ἄς ἀφήσωμεν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, τὰ μάτια τῆς φαντασίας νὰ πετάξουν ψηλὰ στοὺς αἰθέρας, θὰ δοῦμε νὰ πετουρίζουν ὑπεράνω μας αἱ ψυχαὶ τῶν ἀθανάτων ἡρώων μας, οἵτινες ἐχυσαν τὸ αἷμα των ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς Ἑλλάδος. Θὰ δοῦμε τὸν μάρτυρα Δασκαλογιάννην, συνοδευόμενον ἀπὸ τὰς ψυχὰς 5000 ὁπαδῶν του, θὰ δοῦμε τοὺς ἀπαχθονηθέντας κατὰ τὸν καιρὸν τῶν Μουρινῶν. Θὰ δοῦμε τὸν Χατζημιχάλην Νταλιάνην μετὰ 300 καὶ πλέον ὁπαδῶν του ἡρωϊκῶς πεσόντων στὸ Φραγκοκάστελο, θὰ δοῦμε τὸν ἡρωϊκὸν σημαιοφόρον τῶν Ἱερολοχιτῶν στὸ Δραγατσάνι συνοδευόμενον ἀπὸ 150 ὁπαδούς του. Θὰ δοῦμε τὸν πρῶτον πεσόντα εἰς τὴν Μακεδονίαν, συνοδευόμενον ἀπὸ ἑκατοντάδες Μακεδονομάχους. Θὰ δοῦμε τοὺς ἀθανάτους ἡρώας ἀπὸ τὴν Γραμβούσαν, ἔως τὸ Εὐλόδεμα, ἀπὸ τὸ Εὐλόσκαλο ἔως τοῦ Κατρετὸν Λαγκό, ἀπὸ τὰ Κούσια ἔως τοῦ Δέσκου, ἀπὸ τὸ Δεκαρόπορο ἔως τὴ Στάζω. Ἀπὸ τὸ Νερούτσινο ἔως τὰ Σκαφίδια. Ἀπὸ τοῦ Διοματάρη ἔως τὴ Νιάτο. Ἀπὸ τὴν Ἀμπελο ἔως τὴ Βίγλα. Ἀπὸ τὴ Θυμανὴ Παναγία ἔως τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου τὰ Χάλαρα. Ἀπὸ τὸ Συκίδι ἔως τὸν Ἰλλίγγα. Ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν ἔως τὰ Μακεδονικὰ Ὀχυρά.

Θὰ δοῦμε τοὺς πεσόντας κατὰ τὴν μάχην τῆς Κρήτης. Θὰ δοῦμε τοὺς πεσόντας κατὰ τὸν τελευταῖον κατὰ τῶν συμμοριτῶν προδοτῶν ἀγῶνα.

Διακρίνω ἰδιαιτέρως τὰς ψυχὰς δύο ἀδελφῶν ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦτο ποὺ ἐθυσίασθησαν γιὰ τὴν ἰδέαν

Ο ΚΛΕΩΝ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Ὅποιος ἐργάζεται, εἶναι ἀγαπητός τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Μὴν κάθεσθε, γιατί ἡ πείνα ὁ σύντροφος τοῦ τεμπέλη».

Τὸ μεσημέρη θὰ στεκόμαστε σὲ κνένα χωριατόσπιτο, ἔπου θὰ βλέπαμε τὴ νοικοκυρὰ νὰ στέκεται πλάι στὴ φωτιά καὶ ν' ἀνακατεύῃ τὸ ζουμί μὲ μεγάλο κουτάλι ἀπὸ ξύλο συκιᾶς, ποὺ δίνει ὥραϊο ἄρωμα στὰ φαγητά. Καὶ πραγματικῶς τὸ ζουμί αὐτὸ εἶναι νοστιμώτατο κι' ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο ἔπειτ' ἀπὸ τὴ πορεία ποὺ κάναμε. Βλέπετε, ἔμεϊς δὲ θὰ ταξιδεύουμε μὲ τὸ αὐστηρὸ σπαρτιατικὸ σύστημα.

Δὲν πρέπει ὅμως πάλι νὰ κάμουμε πολλοὺς σταθμοὺς στὸ δρόμο μας. Μόνο προσέξτε, ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὴν ὥραϊα κοιλάδα, πόσο κόσμος συναντοῦμε ποὺ πάει στὸ ἴδιο μέρος! Μερικοὶ κατέδθηκαν ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς εἶναι κι' ἓνα γεροντάκι [ποὺ βρίσκεται σὲ πολὺ μικρινὸ βουνό.

Ἦλθε ὁλομόναχος, καὶ μόνο σήμερ ἐνώθηκε μὲ τὴν ομάδα ποὺ συναντήσαμε.

«Δὲ φοβήθηκες νὰ ταξιδέψης τόσο μακριὰ, χωρὶς νάχης καμμιά συντροφιά;» τὸν ρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

«Καθόλου», ἀπαντᾷ ἐκεῖνος «γιατί ἔχω μαζὶ ἓνα κλαράκι δάφνης».

Φυσικά, σεῖς κι' ἐγὼ δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε πῶς μπορεῖ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἓνα κλαράκι δάφνης, ἀλλ' ὁ Κλέων ξέρει ὅτι ἡ ἱερὴ δάφνη φυλάει ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ κυττάζει τὸ κλαράκι μὲ περιέργεια, θαυμασμὸ καὶ φόβο.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔμεϊς μιλοῦμε, ὁ Κλέων ἐφθασε κιόλας στὴν κοιλάδα καὶ σταματᾷ μπρὸς στὸ ἀγαλμα τῆς Νίκης ποὺ βλέπει γιὰ πρώτη φορά

.....
τῆς ἐλευθερίας, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τῶν ἡρώων ἀδελφῶν Καρχαίνων.

Αἱ ψυχὰς ὄλων αὐτῶν ἀγάλλονται γιατί βλέπουν, πῶς ἔμεϊς εἴμεθα ἀφωσιωμένοι στὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς Περσίδος. Ὅλων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐθυσιάσθησαν γιὰ νὰ εἴμεθα ἔμεϊς ἐλεύθεροι. Ἐθυσιάσθησαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ὁποία ποτὲ δὲν πεθαίνει. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη.

στὴ ζωὴ του. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ πάη νὰ παρακαλέσῃ τὸ Δία νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ νίκη στοὺς ἀγῶνας κι' ἔπειτα θὰ πάη νὰ τρέξῃ μὲ τοὺς ἄλλους.

Δὲν θὰ καταλαβαίνειτε ἴσως γιατί οἱ ἀγῶνες ἦταν σὰν κάτι ἱερό. Ὁ Κλέων ὅμως ἔτσι τοὺς θεωροῦσε, γιατί αὐτὸ τὸν εἶχαν διδάξει.

Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς Ζεὺς τοῦ εἶχε δώσει γερὸ κι' ὥραϊο σῶμα καὶ τώρα ἐρχόταν στὸ ναὸ του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ εἶχε μεταχειρισθῇ καλὰ, τὸ εἶχε κρατήσῃ ἱερό, τὸ εἶχε γυμνάσει, δὲν τὸ κατέστρεψε ἀπὸ ἀμέλεια ἢ κακομεταχείρισμα, καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ φροντίζῃ γι' αὐτό.

Ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ πρόκειται νὰ τρέξουν μαζὶ, ἔχουν μαζευθῇ σὲ μιὰ μεριά. Ὁ Κλέων, ποὺ πῆγε πολὺ νωρίς, στέκεται καὶ παρατηρεῖ καθένα, ποὺ ἐρχεται. Σκέπτεται, ἂν θὰ εἶναι ἀντάξιοί του συναγωνισταί. Ἀπ' τ' Ἀθηνόπουλα δὲν φοβάται κανένα. Ὡς τώρα τάχει νικήσει πολλὰς φορές. Μὰ ἐδῶ εἶναι παιδιὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ μερικά εἶναι πολὺ καλοὶ δρομεῖς. Ἐν τούτοις δὲν τὰ παραφοβάται. Νὰ ὅμως, ποὺ τώρα, μπαίνει κακοντυμένο παιδί, μὲ πρόσωπο ἡλιοκαμένο καὶ σγουρὰ ἀχτένιστα μαλλιά, μάτια ζωηρὰ κι' ἐξυπνα, διαπεραστικά, ποὺ κυττάζουν κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς, μὰ τὰ βλέπουν ὅλα. Βάδισμα ἐλαφρὸ, οὔτε πολὺ γρήγορο, οὔτε σιγανό, ἀλλὰ βέβαιον καὶ δὲν τὸ πειράζει ἂν ὁ δρόμος εἶναι χαλασμένος, ἀνώμαλος βρεγμένος. Βαδίζει καὶ στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι μὲ βήμα ἀσφαλές, σὰ νὰ εἶναι μέρα. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶν' ὁ Ἀριστόδημος, ἀπ' τὴ Σπάρτη. Δὲν κάνει καλὴν ἐντύπωση πλάι στὰ περιποιημένα Ἀθηνόπουλα μὲ τοὺς καθαροὺς χιτῶνες τοὺς δροσερὰ δροσερὰ ἀπ' τὸ πρωῒνὸ λουτρό τους.

Ὁ Ἀριστόδημος ἔχει ἓνα μόνο χιτῶνα γιὰ ὅλο τὸν χρόνον καὶ πρέπει νὰ τὸν φορῇ ὥς ὅτου νὰ σχισθῇ. Τὸ καλοκαίρι, πολλὰς φορές δὲν τὸν φορεῖ, ὥστε νὰ τὸν ἔχῃ τὸ χεῖμῶνα. Ὅμως αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τὸ μόνο ποὺ φοβάται ὁ Κλέων.

Ἡ ἡμέρα τῶν ἀγῶνων ἀρχίζει μ' ἐπίσημη θυσία στὸν Δία, τὸν πατέρα τοῦ φωτός. Δέκα βόδια, μὲ τὰ

κέρατά τους στολισμένα μὲ στεφάνια, ὀδηγοῦνται στὸ βωμό, τὰ σφάζουν κι' ὁ ἱερεὺς προσεύχεται. Καθὼς ἡ φλόγα τῶν θυμάτων ποὺ καίονται ἀνεβαίνει ψηλά, ὁ λαὸς ἐνώνεται μὲ τὸν ἱερὸ χορὸ καὶ λέει προσευχή: «Σὺ Κύριέ μας, δός μας ὅ,τι εἶναι γιὰ καλὸ μας, ἂν σ' τὸ ζητήσωμε ἢ ὄχι. Κράτησε μακριὰ ἀπὸ μᾶς ὅ,τι εἶναι κακὸ, ἀκόμα κι' ἂν σοὺ ζητήσωμε νὰ μᾶς τὸ δώσης!»,

Ἐπειτ' ἀρχίζουν οἱ ἀγῶνες. Τὰ παιδιὰ θ' ἀγωνισθοῦν πρῶτ' ἀπ' ὅλους. Οἱ παιδωγωγοὶ τοὺς ἔδωσαν κιόλας τὰ ὀνόματά τους καὶ τὴν καταγωγή τους, γιατί μόνο γνήσιοι Ἕλληνεςμποροῦν νὰ γίνουν δεκτοί, κι' ἀκόμα πρέπει νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ κακὴ πράξη στὴ ζωὴ τους. Μέσῃ σ' ἓνα ἀσημένιο ἀγγεῖο εἶν' οἱ κλήροι ποὺ λένε τὴ θέση ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ ὁ καθένας. Τὰ παιδιὰ προχωροῦν μὲ τάξη τὸνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, καὶ τραβοῦν τοὺς κλήρους. Ἐπειτα κείνιοι ποὺ πῆραν τοὺς τέσσερες, πρῶτους ἀριθμοὺς, πέρνουν τίς θέσεις τους γιὰ τὸ τρέξιμο.

Τώρα θὰ δῆτε τί πρακτικὸ ποῦναι τὸ Ἑλλήν ἐκὸ ἐνδυμα! Ξεκουμπόνουν τὸ κουμπί, δγαίνει ἀμέσως ὁ χιτῶν καὶ νὰ, τὰ παιδιὰ εἶν' ἔτοιμα νὰ τρέξουν μὲ τὰ εὐκίνητα πόδια τους ἐντελῶς ἐλεύθερα. Δὲν αἰσθάνονται καμμιά τρωπή, γιατί εἶναι γυμνά, ἔπειδή, ἔπως ξέρετε, αὐτὸ ἦταν ουνειθισμένο τότε στοὺς ἀγῶνες.

Τὸ σύνθημα δίνεται καὶ ξεκινοῦν ἀμέσως ὡς λαμπρὰ βέλη τόξων.

Νικητὴς εἶναι ὁ χαριελῆς, Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Κλέωνα. Στέκεται τώρα ὁλομόναχος καὶ παρακαλοῦθεϊ τοὺς ἄλλους τέσσερις ποὺ θὰ τρέξουν.

Ὁ Ἀριστόδημος νικᾷ στὸ τρίτον ἀγώνισμα κι' ὁ Κλέων στὸ τέταρτον. Καὶ τώρα οἱ νηκίται τῶν τεσσάρων ὁμάδων θὰ παραβγοῦν στὸ τρέξιμο, κι' ὅποιος νικήσῃ τελειωτικά, θὰ πάρῃ τὸ στεφάνι τῆς ἀγριελιδας. Ὁ Κλέων στέκεται ἴσιος, ὕψωνε: τὰ χέρια του στὸν Οὐρανὸ καὶ παρακαλεῖ τὸ Δία, τὴν Ἀθηνὰ καὶ τὸν Ἀπόλωνα νὰ τὸν βοηθήσουν.

Τὸ σύνθημα δίνεται καὶ πάλι. κι' ὁ Κλέων, μὲ τὰ χρυσὰ του μαλλιά, ποὺ κυματίζουν στὸν ἄερα, ξεκινᾷ σὰν ἀστραπή

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια εκ της 5ης σελίδος)
έγγυώνται πρὸς τοῦτο. Οἱ σημερινοὶ τοῦ ἀγῶνος ἀποτελοῦν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπετέλεσε μαζί μέ τήν Ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τὸ κύριον στήριγμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κατὰ τήν μακράν καὶ ἔνδοξον πορείαν του διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Μὲ τὰ ὁκτάλητα ἠθικά του διδάγματα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐξώπλησε τὴς ἑλληνικῆς καρδιῆς, ἐνῶ τὰ διδάγματα τῆς ἐλευθερίας ἀπετέλεσαν τὰ ἀήτητα δόγματα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Καὶ εἶναι μὲν ὀληθές ὅτι ἰδιαίτερος ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ὑπόδειγμα χριστιανικῆς ἠθικότητος. Ἀλλὰ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῶν πολιτῶν τῆς, ὑπὸ τὴν αὐστηράν καὶ ὑψηλὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν, ἡ πολιτεία αὕτη εὗρισκε πάντοτε μέσα εἰς τὰ σπλάχνα τῆς ἀξιους πολῖτες, ἱκανοὺς νὰ τὴ σώσουν εἰς τὴς δύσκολες στιγμῆς. Διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν τεραστίαν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν δημιουργικῆς δυνάμε-

ως εἰς τὸ ἔμψυχον ὕλικόν, ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦτου.

Λαοὶ ἢ ἄτομα μὲ χαμηλὸν τὸ μέσον ἠθικὸν ἐπίπεδον, εἶναι ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσουν ἄξιον πολιτισμό.

Ἄς λέει ὅ,τι θέλει ὁ Μαρξισμὸς, ὅτι τάχα δὲν ὑπάρχει ἠθικὴ. Ὅτι ἡ ἠθικὴ εἶναι ἓνα κρᾶμα ἀπὸ ἀστικές προλήψεις. Ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ θῖπον τῶν λαῶν. Ἐνα πρᾶγμα παραμένει πάντοτε βασικὴ ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια. Ὅτι κάθε περίοδος πορακμῆς ἐνὸς λαοῦ, συμπίπτει καὶ μὲ ἠθικὴν κατὰπτωσιν τοῦτου. Ἡ πτώσις τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἐπιπέδου συμβαδίζει μὲ τὴν γενικὴν πτώσιν τῆς δημιουργικῆς του δυνάμεως. Οἱ ἀντικειμενικῆς συνθήκες, ἀποτελοῦν ἀπλῶς τὴς δεδομένους μορφῆς εἰς κάθε ἱστορικὴν στιγμήν, πᾶν εἰς τὴς ὁποῖες ξεχύνεται ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωτικότης, μεταβάλλοντάς τὴς εἰς κάθε μέρα καὶ καλύτερες καὶ πῖο χοήσιμες. Τὸ σύστημα καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς, εἶναι ὁ τρόπος μέσω τοῦ ὁποίου, εἰς τὴν δεδομένην ἐποχὴν, ἐπιδρᾷ ὁ συνολικὸς ὑποκειμενικὸς παράγων εἰς τὸ περιβάλλον.

Μέσ' τὴν ἐκκλησοῦλα γυναικοῦλες, κοπέλλες καὶ παιδάκια, παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχὴ μὴ νεαρὴ δεσποινίδα τῆς Ἱεραποστολῆς ποῦ μὲ ἀγάπη ἐκήρυττε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοι φαίνόντουσαν ἀφ᾿ ὀφθαλμοῦ ἐκκλῆστοι. Κρατοῦν μαζὺ τοὺς τὴν Ἁγία Γραφή. Μὲ κατάνυξιν παρακολουθοῦν τὰ ἀπλᾶ μὰ γεμάτα νόημα καὶ ἀγάπη λόγια τῆς νέας Ὑστερα διαβάζουν μὴ ρηκοπὴ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή τὴν ὁποίαν ἡ ὁμιλήτρια μὲ λόγια ἀπλᾶ τῶν ἀναπτύσσει γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μερικὲς πρακτικὰς χριστιανικὰς συμβουλὰς, τὴς ὁποῖες τὸ ἐκκλῆσιάζμα δέχεται μὲ κατάνυξιν καὶ καθιστᾷ κανὸν ζωῆς.

Φεύγοντας ἡ ὁμήγουρις ἀπ' τὸ παρεκκλῆσι, ὅλοι ἀγαπημένοι, ψάλλουν χριστιανικὰ τραγοῦδια

Λ Ε Σ ;

Χίλιες αἰθέριες μουσικὲς μὲ κάποια
[θεῖα ἄρπα
λὲς νὰ σοῦ ψάλλῃ ζοῦνε τὰ κύματα
[ἀπαλὰ
καθὼς ἡ ὄνειρόπλαστη φανταχτερὴ
[σου σάρκα
πάνω στὸ γαλανόλευκο ἄφρό τους
[θὰ κυλᾷ ;

Χιλιᾶδες ὄνειρα γλυκὰ λὲς θὰ σ'
[ἀκολουθοῦνε
τὸν ἴδιο κι' αὐτὰ δρόμο σου διαβαί
[νοντας μαζί
καὶ σ' ἀκρογιάλια ἄγνωστα κοντὰ σου
[λὲς θ' ἀρθοῦνε
ὅσο ἡ ὄνειρόπλαστη θαρρούλα σου
[θὰ ζῇ ;

«Μαζί σου ναί ! νὰ τρέχουνε ὅσο
[αἱ σὺ θὰ τρέχεις
χωρὶς νὰ σὲ ἀφήσουνε διαβαίνοντας
[γοργὰ
ὅμως μπροστὰ στὰ μάτια σου κάτι
[παλιὸ θὰ ἔχεις
κάποι' ἀκρογιάλι π' ἀφῆσες ξωπίσω
[σου ἄργα».

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παῦλον Τζωρετζάκη. Φουρφουρὰ Ρεθύμνης.

Θεμιστοκλῆν Μαυρίδην. Βαλτετσίου 20. Ἀθήνας.

Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

καὶ κατεβαίνουν. Κατεβαίνουν ἐνῶ σκοποῦν τὴ χάρὰ καὶ τὴν εὐτυχία παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦν.

Ἄγνὰ νιάτα. Ἀγνὲς ψυχὲς ! Χριστιανικὲς !... Νὰ ἀπὸ ποιὸν ἀνθρώπους ἐλπίζει ἡ Πατρίδα μας.

Γίνονται καὶ σὲ ἄλλα παρεκκλῆσια—ὅπως ἔμαθα μὲ εὐχαρίστησι—τέτοιες ὥραιες συγκεντρώσεις. Τὰ χριστιανόπουλα τῆς πόλης μας (Ἱεραποστολὴ, Κατηχητικὰ κ.λ.π.) ἔχοντας ἀρχηγοὺς τοὺς τὸ Χριστὸ, τὸβαλαν σκοπὸ νὰ ἀναδημιουργήσουν καὶ ἀναγεννήσουν τὴ σαπιμένη μας κοινωνία. Τὶ ὠραιότερο ἔργον δι' ἐνα καλὸ χριστιανὸ ;

Ι. ΜΑΥΡ.

ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Ἀπόγευμα. Ἀνέβαινα μόνος κάποιον γειτονικὸν λοφάκι. Ἦσυχία παντοῦ. Μόνο τὰ μικρὰ πουλάκια ἔψαλλαν τὴ γλυκεῖα τους μελωδία στὴς φυλλωσιὰς τῶν δένδρων σὰ νὰ θέλαν νὰ ὑμνήσουν τὸ δημιουργόν.

Ὁ ἥλιος πλησιάζει νὰ δύσῃ, τὸ κυματάκι πέρα στὸ γυαλὸ κτυποῦσε σιγὰ-σιγὰ, ἤρεμο, γαλήνε μένο. Γύρω ἡ φύσις ἀπλώνόταν μαγευτικῇ. Ἐγὼ προχωροῦσα ἀργὰ, ἀσυναίσθητα. Κάτι μὲ ἔκανε νὰ προχωρῶ. Ἰσως μ' εὐχαριστοῦσε τὸ ἥσυχο καὶ μαγευτικὸ περιβάλλον.

Σὲ μιὰ στιγμή τὰ βήματά μου μ' ἔβγαλαν μπρὸς σὴ μισάνοιχτη πόρτα ἐνὸς ἐκκλησιασμοῦ. Μπαίνω μέσα μὲ εὐλάβεια.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

40ν

Εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις δυνατόν νά συμφωνηθῇ ὅπως τοιαύτης προελεύσεως κεφάλαια χρησιμοποιηθῶν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν ἐργοστασίων, ἢ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, σταθμῶν ἤλεκτροπαραγωγῆς ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἔργου τοῦ ὁπ.λου ἢ ἀποκατάστασις θὰ ἀπαιτεῖτο ἐπειγόντως χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις δυνατόν νά κριθῇ ὅτι ἡ καλλιτέρα χρῆσις τῶν δραχμῶν τούτων θὰ ἦτο νά κρατηθοῦν πρὸς ἐλάττωσιν τῆς πιέσεως τοῦ πληθωρισμοῦ εἴτε νά διατεθοῦν διὰ πληρωμῆς ἐναντί τοῦ δημοσίου χρέους.

Δεδομένου ὅτι αἱ ἐν λόγω δραχμαὶ συσσωρεύονται δι' ἀμερικανικῶν εἰσφορῶν, εἶναι φυσικὸν ὅπως ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς νά μάθῃ—μέσῳ τῆς Κυβερνήσεώς του—πὺς τὸ χρῆμα τοῦτο διατίθεται χάριν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν Συμφωνίαν Οἰκονομικῆς Συνεργασίας ἀναγράφεται ὅτι τὰ 95 ο)ο τῶν ποσῶν τοῦ εἰς δραχμὰς λογαριασμὸν τοῦ Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως δύνανται νά χρησιμοποιηθοῦν μόνον κατόπιν ἀδείας καὶ τῶν δύο κυβερνήσεων. Τὸ ὑπόλοιπον 5 ο)ο τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐν Ἑλλάδι διοικητικῶν ἐξόδων τοῦ Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως.

Οἱ κανονισμοὶ τῆς χρήσεως τοῦ λογαριασμοῦ εἰς δραχμὰς τῆς Ὁργανώσεως Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως καθορίζονται σαφῶς εἰς τὴν ἰδίαν συμφωνίαν ἢ ὅποια λέγει :

»Ἐξετάζουσα τὰς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γενομένας προτάσεις δι' ἀναλήψεις ξεφαιλαίων ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰς δραχμὰς τῆς Ὁργανώσεως Οἰκονομικῆς Συνεργασίας—Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἢ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων

Πολιτειῶν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάγκην προσαγωγῆς ἢ διατηρήσεως τῆς ἐσωτερικῆς νομισματικῆς καὶ οἰκονομικῆς σταθερότητος ἐν Ἑλλάδι, καθὼς καὶ τὴν ἀνάγκην τὸνώσεως τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος καὶ τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν καὶ τῆς ἀναζητήσεως καὶ ἀναπτύξεως νέων πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν ἐν Ἑλλάδι, περιλαμβανομένων ἰδιαιτέρως :

«Τῶν δαπανῶν διὰ προγράμματα καὶ ἔργα, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποτελούντων μέρος εὐρυτέρου προγράμματος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων μετεχουσῶν τοῦ Προγράμματος χωρῶν».

Οὕτω, ἐνῶ τὰ ἀρχικῶς παρεχόμενα δολλάρια χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφοδίων ἀπαραιτῆ των διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς, ἐπειτα, τὰ εἰς δραχμὰς ἱσοποσά των δολλαρίων αὐτῶν, προσφέρουν νέαν ἐξυπηρέτησιν εἴτε εἰς τὴν παραγωγὴν εἴτε εἰς τὰ δημοσιονομικὰ τῆς χώρας, πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ Προγράμματος Ἀνορθώσεως ἐν Ἑλλάδι.

ΤΑ ΥΠΟΣΧΕΘΕΝΤΑ ΜΕΤΡΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΑΣΤ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ

Διὰ τῆς Συμφωνίας Οἰκονομικῆς Συνεργασίας ἡ ὁποία ὑπεγράφη μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἡ Ἑλλάς ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νά προβάλῃ εἰς τὰς δεούσας ἐνέργειας ἐναντίον οἰουδήποτε μονοπωλίου ἢ ὁμάδος ποῦ θὰ πορενέβαλλε προσκόμματα εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως. Αἱ προβλέπουσαι τὰ ἀντιμονοπωλιακά μέτρα παράγραφοι ἔρχονται εἰς ὄξεϊαν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐκτοξευθέντας ἰσχυρισμοὺς ὅτι τὸ Πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν μονοπωλίων.

Τὸ ἄρθρον Β τῆς παραγράφου 3 τῆς συμφωνίας ὀρίζει ὅτι: «Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ λάβῃ τὰ μέτρα τὰ ὅποια κρίνει

ἐνδεδειγμένα καὶ θὰ συνεργασθῇ μὲ τὰς ἄλλας συμμετεχούσας χώρας διὰ νά παρεμποδίσῃ, ἐκ μέρους ἰδιωτικῶν ἢ δημοσίων ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, μεθόδους ἢ συνδυασμοὺς σχετιζομένους μὲ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς καὶ περιορίζοντας τὸν συναγωνισμὸν εἴτε τὴν ἐπαφὴν μὲ διαφόρους ἀγορὰς ἢ εὐνοοῦντας τὸν μονοπωλιακὸν ἔλεγχον—ὅσαςκις τοιαῦται μέθοδοι ἢ συνδυασμοὶ ἔχουν ὡς συνέπειαν τὴν παρεμπόδισιν τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ συνδυασμένου Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως.

Ἡ συμφωνία μεταξὺ Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἑλλάδος καθορίζει ἀκριβῶς καὶ ποῖαι εἶναι αἱ κατηγορίαι παρεμποδιστικῶν μεθόδων τὰς ὁποίας ἐννοεῖ. Οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας καθωρίσθησαν τόσον εὐκρινῶς ὥστε θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς δύσκολον δι' οἰανδήποτε ἐμπορικὴν ἐταιρείαν ἢ ὁμάδα, νά θεσπῇ τὰ συμφέροντά της ὑπεράνω τῶν συμφερόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως. Ὑπὸ τῆς συμφωνίας καταδικάζονται ἰδιαιτέρως αἱ ἀκόλουθοι περιοριστικαὶ μέθοδοι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αὐταὶ θὰ παρενεβάλλοντο παρεμποδιστικῶς εἰς τὰς προσπάθειας Εὐρωπαϊκῆς Ἀναρρώσεως :

α) καθορισμὸς τιμῶν, ὅρων καὶ κανονισμῶν τηρητέων εἰς τὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τρίτων διὰ τὴν ἀγοράν, πώλησιν ἢ ἐκμίσθωσιν οἰουδήποτε προϊόντος.

β) ἀποκλεισμὸς ἐπιχειρήσεων ἐξ οἰαοδήποτε ἐδαφικῆς περιοχῆς ἀγορῶν ἢ πεδίου ἐπιχειρήσεων ἢ καὶ παραχώρησις ἢ κατανόμῃ τούτων, ὡς καὶ κατανομή πελατῶν ἢ καθορισμὸς δυναμικότητος ποσοστῶν, ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως.

γ) πολιτικὴ δυσμενείας ἐναντίον ὠρισμένων ἐπιχειρήσεων.

δ) περιορισμὸς παραγωγῆς ἢ καθορισμὸς δυναμικότητος παραγωγῆς.

(Συνεχίζεται)

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Τὴν Κυριακὴ 3 Ἰουλίου, τμῆματα τῆς Φιλελευθέρης Νεολαίας Χανίων καὶ τῆς Ὑπαίθρου με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν πρόεδρον, ἐξῆλθον στὴ δυτικὴ Κίσσαμο.

Γεμάτοι ἐνθουσιασμὸ καὶ ὀρμητικότητᾳ οἱ νέοι αὐτοὶ φορεῖς τῶν εὐγενῶν φιλελευθέρων ἰδανικῶν, βγήκαν νὰ σκορπίσουν τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν τὴν πίστη εἰς τὴς λιτρωμένες ψυχὰς τῶν χωρικῶν τῆς δυτικῆς Κισσάμου τῆς φιλελευθέρης ἰδεολογίας, ὁ ὁποῖος εὐδέποτε ἔπαυσε νὰ πνέῃ στὰ ὁμορφα καὶ καταπράσινα αὐτὰ χωριά.

Ἀπὸ πολὺ πρῶτῃ γεμάτοι χαρὰ καὶ κέφι συνεκέντρωνοντο εἰς νέοι εἰς τὴς λέσχες τῶν με πατριωτικὰ τραγούδια καὶ εὐθυμίες φωνές. Καθ' ἕνας με τῶν χωρικῶν τοῦ σακκουλάκι με λίγα τρόφιμα, μὰ με πλούσια καρδιά, προσήρχετο γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στὴν ἐξόρμηση. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο τὰ τμήματα ἐπιβιβάσαντα αὐτοκινήτων ἐκκινεῖσαν με τὴν κυανόλευκο κυματίζουσα καὶ με

ζωντανὰ καὶ ἐνθουσιώδη πατριωτικὰ τραγούδια. Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπῆρξε ἀφάνταστος καὶ ἐνθουσιώδης ἦτο ἡ ὑποδοχὴ καὶ ἐγίνετο ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς μας εἰς κάθε χωριὸ ἀπ' ὅπου περνοῦσαν.

Ὑστερ' ἀπὸ σύντομες σταθεμασεῖς στὰ διάφορα χωριά κατὰ τὴς ὁποίας ἀντηλλάσσοντο οἱ πλέον ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις μεταξὺ τῶν τμημάτων μας καὶ τῶν κατοίκων, τὰ τμήματα κατέληξαν εἰς τὸ χωριὸν Πλάτανος—Μεσογείων, εἰς τὸ ἄκρον τῆς δυτικῆς Κισσάμου, ὅπου οἱ κάτοικοι ὑπεδέχθησαν με ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν τοὺς νέους μας. Μετὰ σύντομον ἀνάπαυσιν συνεκροτήθη κάτωθεν τοῦ γηραιοῦ πλατάνου τοῦ χωρίου γενικὴ συγκέντρωσις τῶν τμημάτων μας καὶ τῶν κατοίκων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμιλήσαν ὁ πρόεδρος τῆς ὁργανώσεώς μας καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς ἀναπτύξαντες τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀγῶνος ποῦ σήμερον τὸ ἔθνος διεξάγει καὶ τὸν ρόλον τῆς Νεολαίας

εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Τέλος ἐκάλεσαν τοὺς χωρικοὺς νὰ καταβάλλουν κάθε προσπάθειαν διὰ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀνασυγκρότησιν.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τὰ τμήματα μετέβησαν εἰς τὴν ὑπαίθρου ὅπου διῆλθον μέχρι τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, διασκεδάσαντα με ἐξαιρετικὸ κέφι.

Περὶ τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν τὰ τμήματα ἐπανῆλθον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὅπου ἐγένετο πάνδημος συγκέντρωσις κατὰ τὴν ὁποίαν συνδιδασκέδασαν ἅπαντες με πρωτοφανῇ ἐνθουσιασμῷ. Τέλος περὶ τὰς 4 μ. μ. ἐν μέσῳ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὰ τμήματά μας ἐπιβάντα τῶν αὐτοκινήτων ἀνεχώρησαν.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὰ τμήματα ἐστάθμευσαν εἰς Καστέλλι Κισσάμου, γενόμενα ἐνθουσιωδῶς δεκτὰ, παρέμειναν δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ μίαν ὥραν, ὅτε ἐκκινήσαντα ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀφαιτηρίας τῶν κατὰ τὰς βραδυνὰς ὥρας.

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΡΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΘΕΡΙΣΗ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

ἀπὸ πιδὸ κοντὰ εἰς τὸν Πλάστη «εὐχαριστῶ». Κι' ἀπ' τοῦ Ψηλορείτη τῇ ψηλῇ βουνοκορφῇ καὶ κόκκινες ἀνταύγειες προμηνῶνε τὴν ἀνατολὴ τοῦ λαμπεροῦ καὶ αὐτοῦ καλοκαιριτικοῦ ἡ-
"Ὅσο πηγαίνει τόσο καὶ ἡ δουλειὰ δυναμώνει, τόσο καὶ ὁ ἀγρὸς στρώνεται με χειρόβολα τόσο καὶ τὰ δεμάτια πληθαίνουν.

Ὁ ἰδρωτὰς ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ πυκνόφυλλο δέντρο τῆς εὐγενικῆς ἐλῆας, θὰ τοὺς φιλοξενήσῃ σιτὴ σικιά του καὶ θὰ κουνήσῃ στοργικὰ τὰ κλαδιά του γιὰ νὰ δροσίσῃ τὸ κουρασμένο προσώπικόν τῆς δουλειᾶς.

Ἐκεῖ θὰ στρωθῇ τὸ τραπέζι καὶ οἱ θεριστὲς με ὄρεξι διπλοπόδι θὰ καταβροχθίσουν τὸ λιτό τους περιχόμενον. Τὰ παιδιὰ ποῦχουν καὶ ὅλας σκολάσει, ἔρχονται βιαστικὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς δικούς των τραγουδώντας «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲ πεθαίνει».

Ὁ ἀέρας ἀντιλαλεῖ τὴς εὐθυμίας παιδικῆς φωνῆς καὶ γεμίζει ἐνθουσιασμὸ τοὺς μεγάλους «Δουλειὰ χαρὰ δουλειὰ χαρὰ ὅλοι μαζί σιτὴ δουλειὰ» τραγουδοῦν

τὰ παιδιὰ, καὶ ἡ εὐλογημένη δουλειὰ ξαναρχίζει με κέφι πολὺ. Ὁ ἥλιος κατεβαίνει κατεβαίνει καὶ οἱ θημωνιὲς δίπλα σιτ' ἀλώνια ψηλώνουν-ψηλώνουν. Καὶ νὰ ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ ἡ εὐτυχισμένη ὥρα τῶν χωρικῶν ποὺ τόσο πολὺ ζήλευε ὁ Κρυστάλλης.

...«Μὰ πλὺ πολὺ τὸ μαγικὸ ζηλεύω [γυρισμὸ σας]!

Γελαστοὶς ῥοδοκόκκινες χωριατοπούλες με τ' ἀχένιστα μαλλιά προχωροῦνε μπροστὰ με τὰ δρεπάνια στὸν ὄμο.

Ἀκολουθοῦν τὰ παιδιὰ ζωερὰ καὶ παρὰ πίσω οἱ πιδὸ μεγάλοι.

Ξαφνικὰ σιτὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ Βασίλη ὅλοι σωμαίνου.

«Μητέρα γιατί αὐτὸ τὸ χωράφι εἶναι ἀθέριστο; καὶ τὰ τριγύρω ὅλα ἀδειανά;» Ὅλοι στέκουν καὶ κυττᾶζουν τὸ κατὰξερο σπαρμένο τοῦ Ἠλίου ποὺ πολέμα ἀπάνω σιτὸ Γράμμο γιὰ τὴ Πατρίδα γι' αὐτούς. Δὲν μιλοῦν μὰ με τὴς ματιὰς τους συνεννοοῦνται. Ἡ γυναῖκα του με μικρὰ παιδιὰ... με ἄρρωστη τὴ μικρὴ Μαρία... καταλαβαίνουν... Καὶ τέλος ἡ Ἐλένη λύνει τὴ

ΠΑΛΜΟΙ

Θέλω μι' ἀγέρωχη ψυχὴ
ποὺ εἰς τὴς θαρεῖς τὴς ὥρας
ἀλύγιστη νὰ μένῃ,
ὥσάν κορφὴ τρανοῦ δουνοῦ
π' ἀναμετράει τὴς μπόρες
περήφανα ὀρθωμένη!

Θέλω δυὸ χέρια στιβαρὰ
με δύναμη πελώρια
καὶ νεῦρ' ἀτσαλωμένα
γιὰ ἔργα μεγάλα ἡρώικα
γιὰ ἔργα λαμπρὰ πανώρια
ἀπ' ὅλους ζηλεμένα.

Καὶ μίαν ὀρμὴν στὰ στήθη μου
ποὺ ὅλα νὰ τὰ σαρώνῃ
τὰ ἐμπόδια ἀπὸ μπροστὰ μου
σάν χεῖμαρρον κατέδασμα...
κι' ὅλα νὰ κατορθώνῃ
ὅσα ποθεῖ ἡ καρδιά μου.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗΣ

σιωπῇ. «Ἀῦριο πρῶτ' πρῶτ' ὅλοι σιτὸ χωράφι τοῦ κυρίου Ἠλία». Ναι! ναι! φωνάζουν καὶ οἱ ἄλλες κοπέλλες με ἐλεύθερη καὶ χαρούμενη φωνὴ τώρα ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν εἶχε πετρώσει ἡ ντροπὴ γιὰ τὸ παραμελημένο καθήκον.

Καὶ πραγματικὰ τὴν ἄλλῃ μερὰ τὸ βράδυ τὸ χωράφι τοῦ πολεμιστῆ μας ἦταν καὶ αὐτὸ θερισμένο... 28)5)49

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ Κ. Ο.

ΔΩΣΕΤΕ ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Ο Μαχόμενος Έθνικός Στρατός μας καθημερινώς χύνει τὸ αἷμα του πρὸς διασφάλισιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς Πατρίδος.

Πρὸς δίδωσιν τῆς πολυτίμου ζωῆς τῶν ἡρώϊκων πολεμιστῶν τραυματιῶν πλειστάκις παρίσταται ἀνάγκη μεταγγίσεως αἵματος καὶ τὸ αἷμα τοῦτο προσφέρεται πάντοτε μετὰ μεγάλης προθυμίας ἀπὸ τοῦς Ἑλλήνας τῶν μετόπισθεν, δηλ. ἀπὸ τοῦς ἰδίους γονεῖς ἀδελφοὺς, γυναῖκες καὶ συγγενεῖς τῶν μαχητῶν μας.

Ο Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς δι' εἰδικῶν Συνεργειῶν του ἔχει ἀναλάβει τὸ ἔργον τῆς αἰμοληψίας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφοδιάζει τὰς ἀρμοδίους Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας δι' αἷματος πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἡδὴ καλεῖται ὁ Νομὸς Χανίων νὰ εἰσφέρῃ αἷμα διὰ τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν Ἑθνικὸν καθήκον παντὸς ὑγιοῦς ἀτόμου εἶναι νὰ δώσῃ ὀλίγα γραμμάρια αἵματος, ὅπερ θὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς μαχητοῦ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χύνουν τὸ αἷμα τῶν εἰς τὸ Πεδίον τῆς Τιμῆς.

Ἡ ἐκκλησίς μας αὕτη, δὲν ἀμφισβάλλομεν, θὰ εὕρῃ πλήρη ἀπήχην.

σιν εἰς τὰς πατριωτικὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτῶν μας καὶ λοιπῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου μας καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ περιφέρειά μας δὲν θὰ ὑστερήσῃ εἰς προθυμίαν αἰμοδοσίας, ἀλλὰ θὰ ὑπερτερήσῃ, ὅπως πάντοτε, εἰς κάθε ἐθνικὴν προσπάθειαν, κατακτινοῦσα πλήρως τὴν ἱερότητα τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Πολιτικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαί, οἱ πάσης φύσεως Σύλλογοι, αἱ Ἐθνικαὶ Ὀργανώσεις, τὰ ἐργατικὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ Σωματεῖα καὶ οἱ Γεωργικοὶ Συνεταιρισμοί, ἅς ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τοῦ Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, διαφωτίζοντες καταλλήλως.

Ὡς αἰμοδοτὰ γίνονται δεκτὰ ἅτομα ὑγιᾶ, ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἄτινα καὶ παρακαλοῦνται ὅπως διέλθουν ἐκ τῶν ἐν Χανίοις Γραφείων Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (δὸς στρατηγοῦ Τζανακάκη ἀρ. 58, ἐναντι Δημοτικοῦ Κήπου ἐνθα καὶ τὰ Γραφεῖα τοῦ ΠΙΚΠΑ) καὶ δηλώσουν τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν των, ἵνα εἰδοποιηθοῦν ἐν καιρῷ πρὸς ἐξέτασιν καὶ αἰμοδοσίαν.

Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς
Τμήμα Χανίων

Ο Πρόεδρος τοῦ Δ Σ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΝΑΣΑΚΗΣ

ΟΙ ΦΥΓΑΔΕΣ ΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤ. ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Πολλὲς χιλιάδες πολιτῶν τοῦ Σοβιετικοῦ παραδείσου καταφεύγουν συνεχῶς εἰς τὰς χώρας τῆς «Καπιταλιστικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ καταπίεσεως». Τί ἄραγε νὰ συμβαίνει στὸ Σοβιετικὸ αὐτὸ παράδεισο. Γίγνεται ἐμποδίζον τὸς πολῖτες ν' ἀκοῦν σταθμοὺς ἄλλων χωρῶν, καὶ ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ κάθε σχεδὸν κίνησιν δημοσιογράφων στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Παραδείσου». Κάθε λόγος σοβιετικοῦ ὑπευθύνου διατυμπανίζεται καὶ ρεκλαμάρεται μὲ τὸν πρὸ καταθλιπτικὸν τρόπο, ἐνῶ οὐδεὶς λόγος ξένων πολιτικῶν δημοσιεύεται στὸ σοβιετικὸν τύπο ἢ ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσῃ.

Γιατί δὲν γίνεται τὸ ἴδιον καὶ ἀπ' τὴν ἄλλην μερίαν; Γιατί εἶναι ἐλεύθεροι οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, ἀκόμα καὶ στοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος συνομῶτας καὶ πράκτορας τῆς Κόμινφόρμ;

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Μία ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ κίνησις ἤρchiσε ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμερησίου τύπου καὶ συνεχίζεται διὰ συσκέψεων, διὰ τὰ ζητήματα τῆς ἀνοιχοδομήσεως καὶ εὐπρεπισμοῦ τῆς πόλεως Χανίων. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἄρκετὰ εὐχάριστον διότι παρέχει ἐλπίδας ὅτι κάποτε κάτι θὰ γίνῃ. Ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι πρέπει τὸ ἀνακινηθὲν αὐτὸ ἐνδιαφέρον νὰ τονωθῇ ἐτι περισσότερο καὶ νὰ ἐπεκταθῇ, αἱ συναφεῖς δὲ προσπάθειαι νὰ προσανχτολισθοῦν πρὸς νήν ὁρθὴν καὶ δημιουργικὴν κατεύθυνσιν. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει ἰδιαίτερος νὰ τονισθῇ εἶναι τοῦτο. Ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἢ ἐλάχιστα πράγματα, ἀνευ τῆς ζωηρᾶς καὶ ὑγιεοῦς κρατικῆς ὑποστηρίξεως ἐν συνεργασίᾳ βεβαίως μὲ τὸν ἰδιωτικὸν παράγοντα (κεφάλαιον καὶ δραστηριότης).

Φρονοῦμεν ὅτι τὸ μέγιστον ἔργον καὶ τὸ πλέον ἐπιτυχὲς θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν κατορθωθῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἀρμοδίου κρατικοῦ οργανισμοῦ ὁ πλήρης συντονισμὸς καὶ ἡ ἐπαρκὴς ἐνίσχυσις τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἰδιωτῶν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν τεραστίων προβλημάτων ἀνοικοδομήσεως καὶ στεγασεως τὰ ὁποῖα μεταπολεμικῶς ἀντιμετωπίζει ἡ πόλις.

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

Ἐνα ἐξαιρετικὰ σημαντικὸν ἔργον πραγματοποιεῖται κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις. Παιδιὰ ἀσθενικά, κουρασμένα ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὶς στερεήσεις, μεταβαίνουν εἰς περιοχὰς καθ' ὅλα ὑγιεινὰς καὶ ὅπου ὑπὸ τὴν στοργικὴν καὶ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῶν ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κατασκηνώσεων ἐν μέσῳ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς ἀμεριμνησίας καὶ μὲ ηλούσιον σιτηρέσιον, ἀναπαύονται καὶ συνέρχονται. Ἐν μιᾷ λέξει ἀναγεννοῦνται.

Εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται τις τὴν τεραστίαν σημασίαν τῶν κατασκηνώσεων αὐτῶν διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας, τῆς ὁποίας

ἡ παροῦσα γενεὰ τόσες ταλαιπωρίες ἔχει ὑποστεί.

Εἶναι δὲ ἄξιοι ὁμολογουμένως παντὸς ἐπαίνου οἱ ὁργανώσαντες καὶ διευθύνοντες τὰς κατασκηνώσεις αὐτὰς διότι πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι καταβάλλονται ὅλως ἐξαιρετικαὶ προσπάθειαι ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων αὐτῶν διὰ τὴν ἀγρίαν καὶ πλήρη λειτουργίαν τῶν κατασκηνώσεων. Δὲν ἀμφισβάλλομεν δὲ ὅτι θὰ ἔχουν πλήρες πρόγραμμα ψυχικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδίων, διότι δὲν παραβλέπομεν καὶ τὴν σημαντικὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ μνηστική αὐτῇ κατ' ἔτος διαβίωσις τῶν παιδίων καθ' ὁμάδας, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κοινωνικοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς πειθαρχίας εἰς αὐτὰ.